

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2021

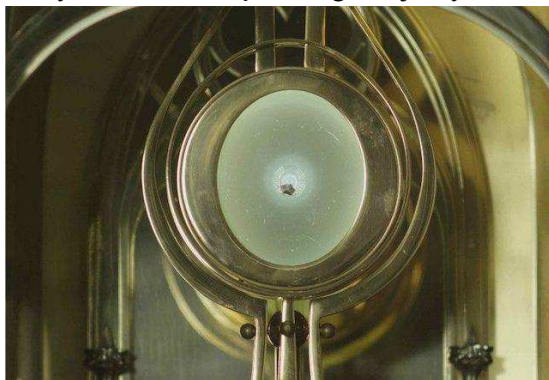
Červen 2021

Eucharistický zázrak v polském městě Legnica vede lidi k obrácení

Do polského města Legnica, kde se v roce 2013 odehrál eucharistický zázrak, putuje stále více Poláků i věřících ze zahraničí. Svědectví o duchovním ovoci v podobě obrácení dosvědčili Legnický biskup Zbigniew Kiernikowski a místní farář Andrzej Ziombra pro italskou agenturu SIR.

V eucharistické kapli kostela sv. Hyacinta Odrowąż v Legnici je vystavena k pokloně hostie s viditelnými stopami krve a tělesné tkáně. V monstranci byla veřejně vystavena po tom, když k tomu v roce 2016 dala souhlas Kongregace pro nauku víry.

Eucharistický zázrak v Legnici na jihozápadě Polska se stal na Vánoce 25. prosince 2013. Při mši svaté padla proměněná hostie na zem. Jak je to v těchto

případech zvykem, farář ji položil do nádoby s vodou, aby se rozložila. Místo toho se však Eucharistie nerozpustila a objevily se na ní stopy krve a tkáně.

Genetici po výzkumech oznámili, že jde o lidskou krev skupiny AB (jak je to mimochodem i u krve na Turinském plátně či při eucharistickém zázraku v Lancianu). Tkáni jsou podle vědců "útržky příčně pruhovaného svalu", který

"velmi připomíná srdeční sval se změnami, které se často objevují během agónie".

Místní biskup Mons. Kiernikowski říká: "Do sanktuária putuje mnoho poutníků, kteří se zde shromažďují v modlitbě. Četní jsou poutníci z Polska, ale i ze zahraničí. Sbíráme svědectví o osvobození ze závislosti a i o uzdravení. ... Zatímco je obtížné posoudit vnitřní zážitky osob, nepochybným však zůstává, že eucharistická událost a přítomnost svaté relikvie podněcují víru lidí a pomáhají k obrácení".

Farář Andrzej Ziombra, který zde působí od roku 2011, také mluví o mnoha obráceních poutníků. Účast na denních mších se podle něj zvýšila o 100%. Ve farnosti se koná i neustálá adorace Nejsvětější svátosti.

(podle Cesta+)

V Eucharistii Bůh slouží nám

Eucharistie úzce souvisí s kultem a se spiritualitou člověka. Posouvá ho od sobectví k lásce, aby tak jako Kristus – chléb, se každý stal chlebem pro druhého.

Přijížděl autobus a lidé na zastávce se začali řadit. Řidič otevřel dveře a cestující pomalu nastupovali. Jenže ti, kteří vešli první, zůstali stát vpředu a blokovali příchod ostatním. Řidič zahlásil do mikrofону: "Prosím všechny, kteří jsou hezcí a šikovní, aby postoupili dozadu, kde je volno. A prosím všechny, kteří jsou hloupí a oškliví, aby zůstali na svém místě."

Posadit se na místo radosti

Člověk necestuje jen dopravními prostředky a nehledá si jen místo v autobuse. Každý cestuje v letech, tedy stárne. A v tomto cestování časem si také hledá místo: práci, rodinu, vztahy. Chce, aby život byl radostný, smysluplný, nadšený a chutný. Správné umístění sebe v životě znamená posadit se na místo radosti a štěstí. Nutně však naráží na ty, kteří blokují cestu životem, podobně jako ti, co zůstanou u autobusových nebo kostelních dveří. Ježíš z Nazareta, když chodil po této zemi, si uměl najít místo v životě. Známe mnoho příběhů, když uzdravil,

vzkřísil z mrtvých a chtěl pomoci člověku zorientovat se při hledání vhodného umístění se v životě. Nehledal pouze místo pro svůj pohodlný život. Obětováním se, smrtí a zmrtvýchvstáním člověka osvobodil. Našel si místo v každém chrámu, v každém svatostánku. Ve znamení chleba zůstává mezi námi. Jeho místo je nejen tam, v nebi, ale i zde, mezi námi pod způsobou chleba a vína. "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den" (Jn 6,54).

Pokud je Kristus s námi a doprovází nás na naší pouti, k čemu nás chce přivést? Tím, že jdeme ke svatému přijímání a pod způsobou chleba a vína se s ním setkáváme, čím nás obdarovává? Svatý Pavel napsal: "Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu." (1 Kor 10,16-17).

Excelentní výklad k těmto slovům napsal svatý Augustin ve svých Vyznáních: "Když jíme tento chléb, stáváme se tím, co jíme. Tento chléb je pokrmem silných. Běžné pokrmy jsou méně silné než člověk, a toto je také jejich cíl: jsou asimilovány organismem. Ale tento pokrm je více než člověk, je silnější než člověk. Jeho cíl je opačný: člověk je asimilován Kristem. Stává se chlebem jako on."

Tedy když jde člověk ke svatému přijímání, to nejen on přijímá Krista, ale i Pán Ježíš přijímá jeho. On je silnější než člověk, proto ho připodobňuje, aby se stával jím. Má účast na Kristově chlebu, je údem jeho těla díky tomu, že s ním komunikuje. Eucharistické společenství znamená proměnu našeho života. Kristus, který nás přijímá

do sebe, uzdravuje naše zraněné, sobecké já, náš egoismus. Svým působením nás otevírá pro lásku k Bohu a posiluje pro lásku k bližnímu. Už Platón ve 3. století před Kristem napsal, že "věci kultu se týkají společenství mezi Bohem a lidmi. Jde přitom o péči, o uzdravení lásky". Tedy být na mši svaté znamená starat se o uzdravení své lásky, a to tím způsobem, že se dovoluje Kristu, aby člověka přijal, v něm působil a aby ho proměňoval v sebe.

Sociální charakter kultu

Kromě osobního a individuálního má Eucharistie i silný sociální náboj. Stolování bylo vždy obrazem sociálního systému doby. V čele stolu bylo místo pro hlavu rodiny, pak pro manželku, hosty a na konci byly děti. Když přinesli upečeného beránka, první dostal ten, kdo seděl v čele neboli otec rodiny. Lepší kousky jako přední lopatku nebo zadní kýtu zase dostával ten, kdo byl na čestném místě. Než přišel beránek na konec, k dětem, zůstaly zbytky. Proč křesťané při mešní večeři Páně nepoužívají beránka? Proč Ježíš vzal chléb, a ne beránka? Neboť zrušil sociální systém tehdejší doby. Když se dělí chléb, z kteréhokoliv konce se odlomí, každý dostane stejně kvalitní kousek. V chlebu neexistuje lepší a horší část. Když koluje číše vína, také každý upíjí z téhož. Toto je nový zákon, nové ustanovení, které dělá Ježíš. Používá chléb a stolování na vyjádření vzájemné lásky a rovnosti. Zároveň tím Ježíš zrušil dosavadní náboženský kult. Obětování beránka nahradil stolováním. Náboženský kult je určité procesí: cesta člověka směrem k Bohu. Například ve starověkém Římě připravili býka, ozdobili ho stužkami, vedli ulicemi, u dveří chrámu předali kněžím, kteří ho obětovali. Zbožnost se tím skončila. Oběť přinesena, božstvo uspokojeno, lidé se rozešli domů.

Když byl svatý Pavel v Lystře a uzdravil chromého, posluchači jím byli tak nadšení, že lykaonsky volali: "Sestoupili k nám bohové v lidské podobě." A kněz Jupiterova chrámu na předměstí přivedl k bráně býky s věnci a chtěl s lidmi obětovat (Sk 14,11.13). Apoštolu Pavlovi chtěli vzdát úctu jako Bohu. Musel se proto šikovně vytratit.

Ježíš měl jinou představu: Boží kult se vykoná tehdy, když si lidé sednou kolem stolu, vezmou chléb a víno, budou se nad nimi modlit a podávat si navzájem. Budou se dívat na druhého, na jeho starosti, bolesti i radosti, budou mít zájem o druhého člověka. Někdo by mohl říci: A kde je při takovém stolování Bůh? Je ve znamení chleba, který se láme, a je v obličejích bližního. Ježíš řekl: "To čiňte na mou památku" (Lk 22,19). Kde se opakuje takové požehnání a lámání chleba, tam je Ježíšova přítomnost.

Naučili jsme se, že Bohu je třeba sloužit. Jenže v Eucharistii Bůh slouží nám, ne my jemu. Slouží tím, že nás posiluje ve schopnosti být milujícími lidmi, v rozvíjení lidskosti. Pokud se s úctou díváme na bílou hostii, můžeme žasnout nad tím, že Bůh stvořil člověka a nadále mu slouží.

Nám vyhovuje představa Boha pána, soudce, generálního ředitele, neboť v této představě jsme zakomponováni jako náměstci a máme pod sebou ještě podřízené čili někoho, kdo slouží i nám. Vytvořili jsme systém. Jenže Eucharistie ukazuje něco jiného: Ježíš umyl apoštolům nohy, aby jim dal příklad, jak ho následovat a sloužit druhému (srov. Jn 13,1-17). Záleželo mu na tom, aby člověk byl více člověkem, aby byl lidštější. A kdy jsme lidštější? Když se umíme darovat, obětovat, posloužit. Tím se výrazně posunul charakter kultu. Do jeho struktury patří i dogma o transsubstanciaci, proměnění chleba v Tělo Kristovo. Ale ducha Eucharistie si osvojíme, když ji budeme přijímat jako pokrm, sílu, ke službě lásky bratrem. Toto je největší význam svatého přijímání, tehdy Kristus žije v nás. Nejde tedy jen o úžas a adoraci vůči tomu, jak je chléb proměněn, ale jak jsem proměněn já, jak mě posouvá od sobectví k lásce. I toto proměnění je důležité.

Mít v krvi

Vypráví se vtip o bohatém arabském šejkovi, který onemocněl a potřeboval transfúzi

krve. Nikdo v okolí kromě jednoho Žida takovou krevní skupinu neměl. Židovi se ho zželelo a podstoupil transfúzi. Šejk mu z vděčnosti za uzdravení daroval dům a auto. Utekl rok a Arab znovu onemocněl. Žid mu opět daroval krev, ale za odměnu dostal jen bonboniéru a láhev vína. Tehdy se zarazil: "Před rokem

jsem dostal dům i auto a nyní pouze víno a čokoládu?!" Na to bohatý šejk řekl: "Ale tehdy jsem neměl v sobě tvou krev!"

Nikomu z lidí není cizí orientace na zisk. Ale potřebná je i orientace na laskavost, milosrdenství, službu a oběť. Teprve potom je život v rovnováze. V orientaci na zisk nikoho není třeba posilovat. V orientaci na službu a lásku je člověk slabý. Smyslem svátku Nejsvětějšího Kristova těla a krve je nabídka změny orientace tím, že budeme mít "Kristovu krev". Pokud někdo pěkně tančí nebo výborně hraje na klavír, řekneme: má to v krvi! Jednoduchým výrokiem vystihneme charisma a zvláštní talent.

Kdybychom měli říci o Ježíši z Nazareta, co "měl v krvi", správná odpověď by zněla: dobrotu a lásku. Měl čas sednout si k lidem u studny, popovídat si s nimi, věnovat se nemocným, klást na ně ruce, jít k truchlícím nebo rozmnožit chléb pro zástup a vzkřísit mrtvé. Věnovat se lidem mu bylo blízké, měl to v krvi.

Apoštolové o tom vydávají svědectví v jednotlivých příbězích evangelia, které během celého roku čteme. Laskavost Ježíše z Nazareta, jeho dobrotu, trpělivost s člověkem, odpouštění hříšníkům, schopnost jít i k celníkovi na hostinu, to vše dokazuje, že k podstatě jeho bytí patří schopnost milovat. Koncentrace této lásky je v Eucharistii, v chlebu a ve víně, které proměnil ve své tělo a krev při Poslední večeři (srov. 1 Kor 11,23-26).

Když i po dvou tisíci letech přijímáme Krista ve znamení chleba a vína, prosíme: Pane, pomoz nám, abychom měli dobro a lásku v krvi! Neboť velmi dobře známe naši náturu: lenost, pohodlnost, pýchu, namyšlenost, ziskuchtivost, pomstychtivost a všelijaké touhy, které v nás kolují. Přitom potřebujeme mít v krvi dobro a lásku. Proto přijímání znamená: Ježíši, přítomný ve znamení chleba a vína, dej mi sílu, abych měl v krvi to, co jsi nosil v sobě ty!

Lidem, kteří nás obtěžují, umíme říct: piješ mi krev nebo přestaň mi pít krev! Svými nároky z nás vysávají životní síly a obírají nás o radost i klid duše. Právě proto potřebujeme energii Boží lásky, abychom uměli být trpěliví, odpouštějící, tolerantní a milosrdní, čili lidé, kterým v krvi koluje Ježíšova krev.

Souhrnně lze tedy říci, že Ježíš z Nazareta ustanovil oltářní svátost, aby nás posílil v laskavosti, stal se chlebem, abychom my byli chlebem pro druhé.

(podle KN)

Bůh není od nás vzdálen, není někde v nedostupném vesmíru. Příbytek si vybudoval mezi námi. V Ježíši Kristu se stal jedním z nás, s tělem a krví, jako máme my.

(Benedikt XVI.)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo je pro křesťana jistota

Tajemství svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nás zve uvažovat o lásce, kterou má Bůh vůči nám. Ježíš na kříži je doslova vyvrcholením zjevení Boží lásky k lidem.

Před několika lety obletěla svět zpráva, která měla ohlas i v Hollywoodu, kde se z tohoto důvodu prý natočil i film s názvem Romeo a Julie 86. O co jde? V Pattersonu, v malé kalifornské osadě, dva mladí, prakticky ještě děti, prožívali svou první krásnou a čistou lásku. Ona měla 14 let a jmenovala se Donna Ashlocková, zatímco chlapec Felipe Garza byl o rok starší. Donna onemocněla a její nemoc byla vážná. Lékaři se shodli, že zachránit ji může pouze transplantace srdce. Když to slyšel chlapec – doma mu říkali Pino – řekl před svou matkou: "Kdybych zemřel, dejte mé srdce Donne." I když Pino trpěl bolestmi hlavy, nikdo jeho slova nebral vážně. Jednoho dne Pino upadl do bezvědomí, ze kterého se již neprobral. Jeho matka si vzpomněla na chlapcovo přání. Po nezbytných vyšetřeních v nemocnici v San Francisku provedli transplantaci, která byla úspěšná. A tak Donna pak ještě tři roky žila se srdcem svého milovaného. Zemřela v roce 1989. Darovat své srdce, i když po smrti, je projevem velké lásky.

Ježíš se uchází o naše srdce

Každá strana Písma Nového zákona dýchá láskou k lidem a připomínáme si tuto hodnotu slavením každého liturgického tajemství. Jak vážné je to s Boží láskou

vůči lidem, můžeme vytušit už v tajemství, že se Ježíš stal člověkem: Bůh sám se nám daruje v svém Synu, a to docela potichu, tajuplně, v skrytosti skrze Pannu Marii. A stejně skromné je i ucházení se Ježíše o srdce lidí při jeho hlásání a pozvání do nebeského království. Co je to za nenápadného, bezmocného Božího posla, tento Ježíš! Uchází se o srdce lidí, ne

o nadvládu nad lidmi. Ježíš a jeho pozvání do Božího království jsou jako hořčičné semeno, nepřitažlivé, ale vysoce účinné (srov. Mk 4,31). Od křtu v Jordánu se Ježíš považuje za "Ebed Jahwe", za Božího služebníka v Božím jménu. Vyvrcholení jeho snažení pro lásku Boha v srdcích lidí je jeho ochota vystoupit na kříž spolu se zločinci. Ježíš na kříži otevírá v posledním Božím rozhodnutí srdce Boha v svém probodeném srdci (srov. Jn 19,34). Z Ježíšova srdce proudí nyní "voda života" (srov. Jn 7, 37) na celý svět. Takto si křesťané prvních století vysvětlovali otevřené Ježíšovo srdce.

Ve společenství s celou Církví slavíme svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nejen jako završení tří svátků Pána – Vánoc, Velikonoc, ale touto slavností poznáváme prokázanou lásku trojjediného Boha vůči lidem v spásném jednání Ježíše Krista. Ten "skrytý Bůh" (srov. Iz 45,15) se nám zcela a úplně ukazuje; on nám skrze Ježíše Krista – v jeho otevřeném srdci – zjevuje své jméno: Já jsem Bůh, který je zde pro vás; já jsem tvůj Bůh (srov. Ex 3,14). Proto můžeme právem říci – i navzdory mnoha výhradám – že uctívání Ježíšova Srdce patří k "podstatě křesťanství", vyjádřil se Karl Rahner.

Dnes však toto tajemství uvádí mnohé, zejména mladé, křesťany do rozpaků, protože motivy jejich víry se v mnoha ohledech přenesly ze srdce do hlavy. Intimní oblast srdce s tajemstvím Boha a lásky, která se v Ježíši Kristu stala člověkem, je jim cizí. Srdce se mnohým zdá v dnešním často "vlčím" světě sentimentálním symbolem, i když musíme přiznat, že jsou

hodnoty, které můžeme pochopit jen logikou lásky. Skutečná láska má být oboustranná – opětována. Jak odpovíme my na toto nepřehlédnutelné vyznání lásky Boha skrze Ježíše Krista, našeho bratra a Pána?

Božské Srdce není pouze sentimentální obraz

Nechceme zůstat u sentimentality, případně u sladkého nicnedělání, nebo snad u agitování pro lásku. To ani není potřeba, protože jak píše svatý Augustin: "Není člověka, který by nemiloval, jen je otázka, co milujeme. Proto nás nikdo

nebude nabádat, abychom milovali, jen abychom si volili, co budeme milovat." Proto touha správně milovat, to znamená správně a hodnotně žít, nás přivádí k Ježíši. On nás k sobě volá: "Učte se ode mne" (Mt 11,29). Krátce poté, co Pán Ježíš zjevil svatě Markétě Marii Alacoque (1647-1690) své Srdce, přispěli hlavně jezuité lidovými mísami k rychlému rozšíření úcty k Božskému Srdci. Na prvních zobrazeních probodeného Ježíšova Srdce bylo srdce ovinuté trny, nad ním byl malý křížek a z něj vycházeli plameny lásky. První ná-kres udělala dokonce samotná svatá a do rány na srdci napsala slovo "Charitas". Později, v polovině 18. století, začali barokní malíři zobrazovat postavu Pána Ježíše se srd-

cem jasně viditelným na jeho hrudi. Ke vzniku pravděpodobně nejznámějšího obrazu Božského Srdce se váže neobvyklá událost, kterou vyprávěl samotný umělec. Představený jezuitů v Římě P. Dominik Calvi dal Pompeovi Girolamo Batonimu (1708-1787), jednomu z nejznámějších a nejlepších římských malířů své doby, v roce 1760 za úkol namalovat pro dům jezuitů v Římě obraz Božského Srdce. Tento velmi vážený i věřící mistr s radostí a nadšením úkol přijal i proto, že sám byl ctitelem Božského Srdce. Obtíže mu však způsoboval nový způsob zobrazování Božského Srdce jako postavy Krista s hořícím srdcem. Ačkoliv se umělec modlil a zúčastnil se i duchovních cvičení,

nedostával žádnou uspokojující inspiraci. Až jednoho dne po ranní mši svaté, při které přijal svaté přijímání a obětoval ho na tento úmysl, potkal cestou domů jednoho žebráka, který ho prosil o almužnu. Mistr Batoni s váháním splnil žebrákovu prosbu, protože měl u sebe pouze minci vyšší hodnoty, za kterou si chtěl koupit snídani. A právě v okamžiku, kdy žebrákovi podával minci, vyslyšel Bůh tichý úmysl tohoto známého umělce. Žebrák si totiž položil svou levou ruku na srdce a zároveň skromně vztáhl pravou ruku, aby mohl přijmout podávanou almužnu. V okamžiku, kdy Batoni uviděl toto žebrákové gesto, dostavila se i toužebně požadovaná inspirace. Při pohledu na žebráka si představil Pána Ježíše, který také napíná svou ruku k nám a prosí nás o lásku – naše díky za jeho velkou výkupnou lásku. Tak jak se o tom píše i v Písmu svatém: "Dej mi, synu, své srdce" (Př 23,26). Po tomto zážitku se mistr spěchal domů. Jedním dechem obraz naskicoval a zakrátko i namaloval. S obrazem byli jezuité nadmíru spokojeni. Když se později z domu jezuitů stala kasárna, vzácný obraz přenesli do jezuitského mateřského kostela II Gesu, kde má dodnes své čestné místo v malé, nádherně vyzdobené boční Kapli Božského Srdce na pravé straně kostela. Batoniho malba, ze které existují tisíce kopií, je dodnes nejznámějším obrazem Božského Srdce.

V lásce je naplnění

Boží lásku, její nejvnitřnější podstatu můžeme alespoň přibližně pochopit v analogii s lidskou láskou. Jde o analogii, u které je nepodobnost mnohem větší než každá podobnost. Neboť k podstatě lidské lásky patří, že druhým nedáváme jen něco, ale v dávání jim předáváme a darujeme sami sebe. Tím, že se darující daruje, zároveň se zřiká sám sebe; ztrácí se. Tím, že se v daru a skrze něj ztrácí, zůstává sám sebou, v lásce nachází své naplnění. Protože k lásce patří, že se s druhým stáváme natolik jedno, že milující navzájem nevysávají jeden druhého a oba pronikají do sebe. Největším tajemstvím lásky je, že až spojením nacházíme naplno sebe a dochází k vlastnímu naplnění. Pravá láska nepřekračuje všechny hranice; respektuje odlišnost druhého, chrání jeho důstojnost. V jednotě s druhým

člověkem mu vytváří a poskytuje prostor, ve kterém může být sám sebou. Paradoxem lásky je, že je jednotou, která v sobě zahrnuje odlišnost a rozdílnost.

Taková lidská láska je ovšem jen velmi zjednodušený obraz Boží lásky; je analogií, při které je nepodobnost mnohem větší než podobnost. Slavný holandský malíř Rembrandt Harmenszoon van Rijn na obraze marnotratného syna, který namaloval na konci svého života po mnoha životních krizích, zobrazuje Boha v podobě otce, který vítá syna, který se po cestách a necestách života vrací domů. Umělec zde zobrazuje milujícího otce, který s láskou bez výčitek objímá ztraceného syna. Zvláštní jsou zde ruce otce: otcova levá ruka dotýkající se synova ramene je mocná a svalnatá. Otec se levou rukou dotýká syna jemně, ale pevně. Jak odlišná je však otcova pravá ruka! Je jemná, měkká a velmi něžná. Prsty jsou blízko sebe a mají elegantní vzhled. Tato ruka chce pohladit, polaskat, nabídnout útěchu a potěšení. Je to ruka matky. Otec je zde i matkou. Dotýká se syna mužskou i ženskou rukou. On drží a ona hladí. Náboženský spisovatel Henri Nouwen hovoří v tomto smyslu: "Je to Bůh, ve kterém jsou mužství a ženskost, otcovství a mateřství plně přítomny." Opravdu ve všech podobnostech, kterými Ježíš odpovídá na otázku, proč je přítelem hříšníků, se Bůh představuje ve své velké péči o člověka. Ano, Bůh je ten, který hledá ztracenou ovci; Bůh je žena, která hledá ztracený šperk; Bůh je Otec, který toužebně očekává své děti, běží jim naproti. Bůh je ten, ke kterému nikdo z nás nemá daleko. "V něm žijeme, pohybujeme se a jsme" (Sk 17,28).

Cesta pro nás

Nemůžeme se Boha sice osobně dotknout jako Marie Magdaléna či apoštol Tomáš a fyzicky vložit ruku do jeho otevřeného boku. Ale duchovně se Ježíšovo probodnuté srdce může stát cestou i pro nás, aby se v nás zvnitřnila Boží láska, která byla pro nás zraněna. Ani dnes neodporuje důstojnosti, svobodě a velikosti člověka, aby sklonil kolena před tímto tajemstvím lásky, prokázal mu poslušnost, klaněl se mu a velebil ho. Neboť pokud jej zapřeme, pak jsme opravdu nesvobodní; pouze

nějaké zrnko prachu, které se zmitá ve velkém mlýně údolí světa a marně se pokouší namlouvat si, že je svobodné. Pouze pokud je on Stvořitel, je svoboda základ všech věcí a také my můžeme být svobodní. Tím, že se naše svoboda před ním skloní, nebude zrušena, ale naopak bude pravdivě přijata a definitivní. Ale v tento den k tomu patří ještě něco. Ten, jehož uctíváme, není nějaká vzdálená moc. On sám se před námi sklonil, aby nám umýval nohy, a nechal si probodnout srdce. Našemu uctívání dodává to doufající a to radostné, protože se klaníme před tím, který se sám ponižil. Skláníme se k lásce, která nezotročuje, ale proměňuje. Tak chceme prosit Pána, aby nám daroval takové poznání a takovou radost. Ve společnosti, která obdivuje zneužívání moci, která velebí požitky a egoismus, která přijímá nespravedlnost jako normální věc, která zná rozdíly, která ospravedlňuje nemorálnost, v takové společnosti Ježíšovo tiché a pokorné srdce přináší nezanedbatelnou hodnotu tepla, lásky, zájmu o druhého a naděje. Takto opravdu můžeme vrátit lidstvu lásku, kterou ztratilo.

(podle KN)

Žádnou jinou vlastností se Bohu nepodobáme tak, jako milosrdenstvím.

(sv. Řehoř z Nyssy)

Mé jho je příjemné a mé břemeno lehké

V Ježíšově Srdci se soustřeďuje jeho lidská a božská stránka. Může se nám zdát, že je rozhraním mezi jeho lidstvím a božstvím. Mnohem více je však místem, kde se jeho božství a lidství dotýkají. Tedy ne rozhraní, ale setkání. I my se chceme snažit, aby naše srdce bylo místem setkání našeho bytí s Boží bytostí.

Životní tempo a nároky, které se dnes na lidi kladou, jsou neobyčejně vysoké. Lidé kolem nás žijí prakticky ve stálém stresu a spěchu a nezbývá jim téměř žádný čas na hlubší přemýšlení o hodnotách či o vlastní identitě. Říkáme, že

žijeme epochu velkých možností. Člověk si však z nich může zvolit pouze několik. Navíc, obvykle si nevolí ty, které přispívají k jeho hodnotovému obohacení.

Ukazuje se, že teologie a mystika jsou mezi hledanými hodnotami na ústupu a asi přepouštějí své místo sociální angažovanosti křesťanů. Pokud se dnes něco křesťanského píše a čte, jsou to z toho mála zejména metaforické příběhy nebo psychologizující úvahy. Když si v takové situaci klademe otázku, co nám říká úcta k Božskému Srdci Ježíšovu, musíme se předem připravit na negativní odpověď. Znamý německý teolog Joseph Ratzinger, pozdější papež Benedikt XVI., se ještě v roce 1973 o úctě Ježíšova Srdce vyjádřil, že se v ní používá slovník poznamenaný barokní hojností a že takový slovník se dnešním lidem zdá podezřelý.

Nechceme se však spokojit ani s tím, že si v pobožnostech k Božskému Srdci Ježíšovu všimneme zastaralého slovníku. Naopak, chceme se pokusit i v tomto případě spolu s autorem uvedeného postřehu Josephem Ratzingerem "vidět za". Co je v této úctě to původní a jak to lze přetlumočit do dnešního životního a myšlenkového stylu člověka?

Teologie úcty Ježíšova Srdce

V systematické teologii minulých století byla úcta Božského Srdce Ježíšova přesně definována. Šlo v ní o vyjádření původní víry v božství a lidství přítomné v Ježíšově božské osobě. V ní jsou tajemně spojeny dvě přirozenosti - božská a lidská - tak, že lidská přirozenost Ježíše Krista je přijata do jeho Božské osoby, v níž se božská a lidská přirozenost spojují nesmíšeně a neoddělitelně.

Profesor Štěpán Důbravec v osmdesátých letech 20. století chápal uctívání Božského Srdce jako úctu prokazovanou jisté částí Ježíšovy lidské přirozenosti, kterou je jeho Srdce. Jelikož celá lidská přirozenost Ježíše Krista je osobně spojena s jeho božskou osobou, pak i kterákoli část jeho lidství je spojena s božskou osobou.

Na zvláštní úctu části Kristova lidství se vyžaduje zvláštní důvod. Křesťané odedávna prokazovali úctu Ježíšovým ranám nebo Ježíšově Předrahé krvi a od 17. století se mezi věřícími rozšířila i úcta jeho Božského Srdce.

V tomto kultu vystupuje Ježíšovo Srdce nejen jako abstraktní symbol, ale jako konkrétní skutečnost, kterou lze prakticky vnímat ze dvou hledisek: ze strany člověka, kde je Ježíšovo Srdce výrazem jeho ducha. Jde tu o "zakotvení ducha v realitě těla". V Ježíši Kristu tak "materie našla svůj vlastní projev, když se stala projevem ducha" a tento projev vlastně připravil Bůh; nebo z Božího pohledu, kde lze Ježíšovo Srdce vnímat jako objekt Boží lásky, která přijímá Ježíšovo lidské utrpení a poslušnost. Joseph Ratzinger to shrnul: "Boží láska našla nový projev, když přijala drahocennost utrpení lidského bytí, tedy materie."

Ježíšovo Srdce, projev dokonalého lidství

Ježíšovo Srdce je vlastně ideálním příkladem dokonalé poslušnosti člověka vůči tomu, co od nás očekává Bůh. Je to srdce tiché a pokorné, chudé a poslušné.

V Písmu lze nalézt množství příkladů, které hovoří o Ježíšově lidství, které se takto projevilo. On o sobě říká: "Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem" (Mt 11,29). Ježíšova chudoba je také základní charakteristikou celého jeho pozemského života: "Syn člověka nemá, kde by hlavu složil (Mt 8,20). Jeho poslušnost se nejvíce ukázala v hodině největší zkoušky: v jeho utrpení, když prožíval smrtelnou úzkost v Getsemanech. Evangelista Lukáš uvádí Ježíšova slova: "Toto je

vaše hodina a moc temna" (Lk 22,53). Několik okamžiků předtím se Ježíš modlil slovy: "Me má, ale tvá vůle se staň" (Lk 22,42). Jiným příkladem jeho poslušnosti je umírání na kříži. Ježíš zde prožíval až opuštěnost ze strany Otce. A právě tehdy se modlil Žalm 22, který sice začíná slovy "Bože můj, proč jsi mě opustil?", je to však žalm plný naděje v Boha. Je velmi pravděpodobné, že Ježíš se tento žalm modlil celý.

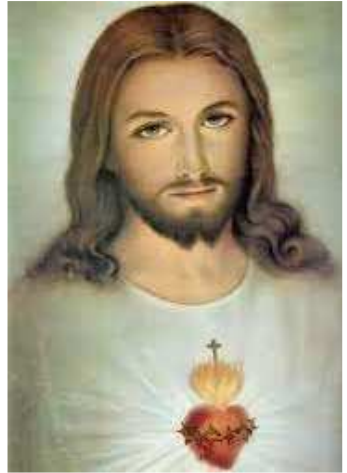
Ježíšovo Srdce je tedy nejvhodnějším výrazem dokonalosti jeho lidství spojeného s jeho božskou osobou. Takové dokonalé lidství si speciálně připravil Bůh, aby nám ukázal ideální vzor a model pro každého člověka a pro všechny časy. Toto Ježíšovo Srdce je podstatně spojené s jeho božskou osobou, a proto mu prokazujeme kult klanění. V litaních k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu nacházíme mnoho vyzvání, která popisují jeho dokonalé lidské vlastnosti: jeho

Srdce je plné dobroty a lásky; ve kterém jsou všechny poklady moudrosti a poznání; trpělivé a velmi milosrdné; naděje všech, kteří v tobě umírají; potěšení všech svatých...

Ježíšovo Srdce, objekt Boží lásky

Pohled na Ježíšovo Božské Srdce podle Josepha Ratzingera připomíná Boží lásku, která přijímá především Ježíšovu oddanost a poslušnost. Rovněž i nesmírné utrpení, které Ježíš podstoupil z lásky k Otci a z lásky k lidem. Toto všechno Bůh "našel" v Ježíšově Srdci.

Evangelia na více místech informují o projevu nebeského Otce, který s láskou potvrdil, že přijímá Ježíšovu poslušnost a pokoru. Při Ježíšově narození andělé zpívali: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle" (Lk 2,14). Přitom platí, že slovní spojení "lidé dobré vůle" zde označuje všechny lidi. Dobrá vůle zde znamená Boží vůli. Jde zde tedy o Boží zalíbení, které Bůh má v lidech na základě toho, že se Boží Syn stal člověkem. Při Ježíšově křtu Bůh dosvědčil přijetí Ježíšovy poslušnosti slovy: "Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení" (Lk 3,22). Podobná událost se odehrála při Ježíšově proměnění. I tam nebeský Otec dosvědčil: "Toto je můj vyvolený Syn, poslouvejte ho" (Lk 9,35).

Pán Ježíš se vědomě obětuje Otci. V Janově evangeliu nacházíme například tato slova: "Otče, (...) oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe" (Jan 17,1). Je to příklad ideální a dokonalé touhy Ježíše dělat všechno to a jediné to, co si přeje Otec. Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu vystihují tuto pravdu v několika vyzváních: Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží; stánku Nejvyššího; ve kterém má Otec zalíbení a tak dále.

Srdce Ježíšovo, dotyk božství a lidství

Lidské srdce obvykle chápeme i jako výraz pro vyjádření tajemství člověka. Když člověk daruje své srdce, znamená to, že daruje sama sebe. Když o někom řekneme, že má dobré srdce, znamená to, že je to dobrý člověk. V srdci je tedy přítomna celá podstata člověka.

I v Ježíšově Srdci nacházíme jakoby místo soustředění jeho lidské a božské stránky. Zdánlivě je to místo rozhraní lidství a božství. Ještě více však je místem dotyku božství a lidství. Nejde tedy o rozhraní, ale o setkání. V jeho Srdci se snoubí jeho materie a duch. Tyto dvě skutečnosti jsou harmonicky uspořádány a nasměrovány na Boha, který je Otec. Nejjednodušší a nejmystičtější název tohoto uspořádání a nasměrování je láska.

Učme se od Ježíše

Ježíšův vztah k Otci je skrytý před moudrými a chytrými lidmi tohoto světa (srov. Lk 10,21), spatří a pochopí ho však maličci, tedy pokorní a obětaví lidé,

kteří jsou poslušní Bohu. V litaniích k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu se modlíme: "Ježíši, tichý a pokorný srdcem, přetvoř naše srdce podle Srdce svého." V této prosbě vyjadřujeme touhu se co nejvíce podobat Ježíši.

Ve viděních, která v druhé polovině 17. století měla sv. Markéta Marie Alacoque, slyšela slova: "Podívej, toto Srdce, které tak velmi milovalo lidi, které nic nešetřilo, ba i samo sebe strávilo, jen aby ukázalo svou lásku."

Chceme se tedy snažit, aby i naše srdce bylo místem setkání našeho bytí s Boží bytostí. Toto setkání se může uskutečnit pouze v lásce a my se na její přijetí můžeme disponovat jen tak jako Ježíš: tím, že budeme poslušni Bohu a že budeme přinášet své oběti jako Bohu milou obět'.

(podle KN)

Milující srdce je počátkem všeho porozumění.

(Thomas Carlyle)

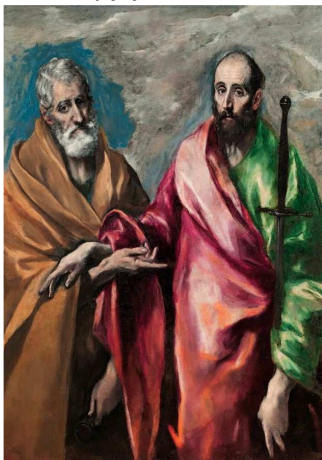
Životní příběhy Petra a Pavla jsou spojené nádoby

Jejich napínavé životní příběhy popsané v paralelním životopise ve Skutcích apoštolů nás vybízejí k horlivosti pro Krista a k vytváření opravdového společenství Církve.

Italský teoretik komunismu Antonio Gramsci nejen zavelel komunistům, aby se dali na pochod institucemi a změnili lidské myšlení a kulturu, což zplodilo četné levicové "výdobytky" naší doby, ale když uvažoval o apoštolu Pavlovi, označil ho za "Lenina křesťanství". Díky jeho třinácti listům a houževnaté aktivitě ho označil za zakladatele křesťanství. Lvi podíl na ztvárnění křesťanství nelze Pavlovi upřít, ovšem přehlédnout osobu Ježíše u zrodu křesťanství dokáže pouze ateistický ideolog. Liturgická slavnost svatých Petra a Pavla nám každý rok umožňuje osobu Pavla vnímat ve vztahu s Ježíšem i Petrem.

Nejprve Kristus, pak Církev

Ježíš a jeho Církev zásadně určili úkoly Petra i Pavla v rámci křesťanství. Bez Krista by jejich obdivuhodné životy ztrácely na významu. Asi v roce 27 si Kristus kázáním a působením v Galilei získal Šimona, rybáře z vesnice Betsaidy. Autentickou polohu jeho rodiště objevili izraelští archeologové nedávno na přelomu tisíciletí. Petr po uzavření manželství zaktovvil nakonec v městečku Kafarnaum, kde se setkal s Ježíšem a jeho život nabral nový směr. Pavla z Tarsu si stopl už oslavený Kristus přítomný v pronásledované Církvi někdy mezi lety 32 – 36 na cestě z Jeruzaléma do Damašku a začal si ho připravovat na velkou misi prostřednictvím té Církve, kterou Saul aktivně pronásledoval. Pavel s nasazením života umožnil v letech 44 – 67 šíření Ježíšovy Církve v Římské říši. Obě postavy apoštolů zabírají – po Ježíši – největší prostor v Novém zákoně.

Zrod Petrova povolání a jeho aktivita pastýře

Učitel Božího království radikálně zasáhl do života rybáře Šimona, syna Jonáše či Jana. Pod původním hebrejským jménem se v Písmu zmiňuje 53–krát. Jeho

nové řecké jméno Petros (skála) zmiňuje Nový zákon celkově až 156–krát a pouze 9–krát v původní aramejské formě Kéfas.

V Markově a Matoušově evangelii byl Petr povolán okamžitě jakoby ve zkratce. Po oslovení Ježíšem: pojď za mnou, jdou hned první učedníci za ním. Historicky bližším je podání evangelisty Lukáše. Šimon viděl nejdříve zázrak, když Ježíš uzdravil

jeho tchýni (srov. Lk 4,38-39). Jednou ráno ho po nočním rybolovu požádal odrazit loďku, aby účinněji kázal zástupům. Po kázání najednou vyzve Petra zajet na hlubinu. Petr zariskoval, opustil svou řemeslnou rutinu a uvěřil slovu, které si podmaňovalo zástupy. Vyplatilo se, Petr byl ohromený z velkého množství ulovených ryb. Ty už symbolizovaly jeho budoucí misijní úspěch. Přestože se cítil Krista nehodný, byl jím vyvolen na lov lidí (srov. Lk 5,1-11). V Lukášově evangelii se povolání Petra koná ve třetím rozhodujícím kontaktu s Ježíšem. Povolání vyžaduje čas a je dynamickým procesem, což Lukáš jako dobrý znalec lidské duše zachytil. V Janově evangelii zase Petra k Ježíšovi přivedl bratr Ondřej. Odlišnost evangelií v pohledu na povolání Petra prozrazuje komplexní povahu povolání, které se tvoří v čase a skrze lidské vztahy, setkávání s Ježíšem, váhání a nakonec v rozhodnutí. Pán si získal Petra a zvláště si ho připravoval pro svou církev. Zaujal první místo v seznamu dvanácti apoštolů tvořících nový Izrael, který je pokračováním dvanácti kmenů. Postava Petra se v evangeliích vyvíjí. Z prvotního nadšení a zasazování se Petra za Ježíše, přes Petrovo asistování Ježíši při vzkříšení Jairovy dcery (srov. Mk 5,37-43), při jeho proměnění na hoře (srov. Mk 9,2-10), při eschatologické řeči na Olivové hoře (srov. Mk 13,3-37) a při modlitbě Ježíše v Getsemanech (srov. Mk 14,33-42) se z Petra po zatčení Ježíše stane tragická postava, když se zapřísáhá, že ho nezná. Ve tmě noci Petr klesá úplně na dno, z čeho ho probere zpěv kohouta

(srov. Mk 14,66-72). V neděli ráno po smrti Ježíše vzkazuje anděl skrze ženy u hrobu právě Petrovi, že Ježíš žije a zjeví se jim v Galilei. Jeho hrob je prázdný, Petr v něm nenašel Ježíše (srov. Jn 20,6-7), ale oslavený Ježíš si najde opět jeho, jako při povolání, a dá se mu vidět jako prvním (srov. Lk 24,34 a 1 Kor 15,5). Prvenství Petra určené v Evangeliiu podle Matouše (srov. Mt 16,18 – 19) a potvrzeno po zmrtvýchvstání jeho trojím vyznáním lásky k Ježíši (srov. Jn 21,15-17) pokračuje i po Letnicích. Spolu s Janem získává Petr první křesťany v Jeruzalémě. Petrovy řeči plné Ducha (srov. Sk 2,14-36; 3,12-26; 4,9-12; 5,29-32) získávají křesťany z Židů. Ve městě, které zosnovalo justiční vraždu Ježíše, Petr ve stínu chrámu rozšiřuje Kristovo společenství, které navštěvuje chrám, avšak eucharistický chléb láme již po domech, umí se o všechno dělit, dějí se v něm zázraky a ochotně přijímá nauku apoštolů (srov. Sk 2,42-47 a 4,32-35). Petr se stane divotvůrcem i smělym vůdcem této komunity, dokonce se před ním zázračně otevírají dveře vězení (srov. Sk 5,19; 12,6-10) symbolizující politickou moc, která nemůže zastavit šíření Božího slova.

Po obratu Petra zrod mise Pavla

Ve Skutcích apoštolů (kap. 10-11) se Petr otevře ohlašování Ježíše pohanům. V Joppe, v dnešním Tel Avivu, na břehu Středozemního moře viděl Petr klesat

plachtu z nebes s čistými a nečistými zvířaty a hlas ho vyzval z nich jíst (srov. Sk 10,10-16). Vidění ho připravilo na návštěvu bohobojného pohana, setníka Kornélia v Cesareji, aby mu kázal o Ježíši a pokřtil celý jeho dům. Teologicky se naznačuje, že bez zásadního obrácení Petra by ani Pavel nepodnikal své cesty k pohanům. Naposledy Petr vystupuje na sněmu v Jeruzalémě (srov. Sk 15,6-11) konaném v roce 49. Na Petra se vážou dva

listy, přičemž Druhý Petrův list byl napsán až kolem roku 125. První list je vynikajícím povzbuzením křesťanů nevzdát se víry v pohanském světě a vytrvat v utrpení po vzoru Pána Ježíše. Stigmatizace křesťanů je součástí jejich identity, která znejistí okolní svět a vede ho k obrácení. Po Petrovi dostává v Skutcích

prostor Pavel. Církev v Antiochii ho s Barnabášem vyšle evangelizovat pohany. Pavel v listech vzpomíná zjevení, v němž viděl oslaveného Ježíše (srov. 1 Kor 9,1; 15,8; Gal 1,12.16), a Skutky až třikrát podávají jeho zkušenost na cestě do Damašku (Sk 9; 22; 26), čímž se jen zdůrazňuje zásadní úloha Ježíše v Pavlově apoštolátu. Setkání s Kristem ho zcela přetvořilo.

Pavlova odysea a sjednocování se s Kristem

Dnes se v pohledu na Pavlův život rází umírněná tendence považující třináct Pavlových listů za prvotní pramen, které se kriticky doplňují údaji ze Skutků bez

záměru dávat do rozporu oba prameny. Skutky Pavla už teologicky interpretují a představují jeho poslání jako širší projekt šíření křesťanství "až na konec země" (Sk 1,8). Lukáš neucelené informace o Pavlovi

zpracoval do uceleného příběhu. Pavlova činnost se vztahuje na tři velké misijní cesty v letech 47 - 57 a na závěrečnou cestu a pobyt v Římě. Tyto strastiplné cesty Pavla dosáhly kolem 17 000 km. Byla to opravdová odysea pro Krista. Saul pocházel z města Tarsus známého již v 9. století před Kristem. Město v dnešním Turecku bylo slavným střediskem kultury a filozofie. Podle Strabóna byly jeho městské školy lepší než aténské a alexandrijské. Žili tam stoíctí a epikurejští filozofové. Město navštívil Cicero, Julius César, Augustus, Marcus Antonius a Kleopatra. Pavel byl "občan neznámého města" (Sk 21,39). Nevíme, kdy se narodil, asi mezi lety 5-10 po Kr. V Listu Filemonovi (srov. 9), asi z roku 60, se označil za "starého muže"; u kamenování Štěpána (mezi lety 32 – 36) byl označen (srov. Sk 7,58) jako "mladý muž". Jméno výrobce stanů a intelektuála Paulos je v Písmu použito 157-krát a je řeckou formou římského "příjmení" Paulus, tj. nepatrný. Apoštol ho měl zřejmě od narození (srov. Sk 22,28) a jméno Saul používal v židovském prostředí (vzpomíná se 15krát pouze v Sk). Pavel byl člověkem tří kultur: římské občanství (srov. Sk 22,28) mu umožňovalo svobodný vstup a evangelizaci ve městech; rozený Žid, farizeus a učedník Gamaliela se seznámil se židovskými výklady Písma, a nakonec jako helénský

vzdělanec píše dopisy v dokonalé řečtině, přičemž v nich aplikoval postupy klasické rétoriky, což prozrazuje i jeho řeč v areopagu (srov. Sk 17,22-31). Velkou roli u něj sehrálo důkladné poznání a výklad židovských Písem i ticho pouště, modlitba, pokora a stáhnutí se po prvotním ohlašování Krista, které vylekalo křesťanů (srov. Sk 9,26-30). Utrpení od Židů i pohanů pro Krista na misijních cestách zocelují jeho víru a lásku k Ježíši a jeho Církvi. Pavla nebolelo uvažovat nad dosahem díla Ježíše a nad vírou v něj. Netrpěl mentální leností, která neprospívá víře, ale sílu k hlásání čerpal v sjednocování se s Kristem. Odkaz jeho listů vystihují zejména výrazy: v Kristu (odkaz na něj je v listech 65-krát) a s Kristem (28-krát). Pavel píše o tom, co to znamená, když přijmeme Krista pro naši víru, morálku, rodinný a společenský život a zejména pro věčný život. Jako první vůbec píše o Poslední večeři a eucharistii (srov. 1 Kor 11,23-34) a o zjeveních Zmrtvýchvstalého (srov. 1 Kor 15,3-8), o charismatech a bláznovství kříže. Dílo Krista interpretuje v právním pojmu ospravedlnění před Bohem. Jsme spravedliví (rehabilitováni) ne skrze skutky, ale skrze víru v Krista, přičemž skutky jdou v závěsu za vírou, která musí být činná skrze lásku (srov. Gal 5,6).

Řím, místo umučení a spočinutí

Životy obou apoštolů Petra a Pavla zpečetí jejich mučednická smrt v Římě za císaře Nerona. Poapoštol-ská tradice říká, že po dvouletém věznění byl Pavel propuštěn a šel do Španělska. Klement Římský v roce 95 vzpomíná, že Pavel "vyučil celý svět spravedlnosti, došel až na hranice Západu, vydal svědectví před vladaři a pak se vzdálil ze světa a odebral se do svatých míst jako největší vzor vytrvalosti". První svědectví

o Pavlově druhém věznění v Římě a jeho mučednické smrti za Nerona máme od Eusebia (HE 2.22.3), který cituje Dionýsia z Korintu, že Petr a Pavel "byli umučeni ve stejné době" (HE 2.25.8). Pro oba apoštoly se smrt datuje na rok 64, ale někteří dávají přednost roku 67. Tertulián přirovnal smrt Pavla k smrti Jana Křtitele. Pavla po stětí pochovali na Ostijské cestě na místě dnešní Baziliky sv. Pavla za hradbami a Petra po ukřižování pohřbili na místě dnešní Baziliky svatého Petra ve Vatikánu. Mučednictví Petra a Pavla udělalo z Říma srdce Katolické církve, kde slouží naši víře a lásce i dnešní Petrův nástupce a Kristův náměstek, papež František.

(podle KN)

Čistota těla, řeči, myšlenek a citů

Když mluvíme o čistotě, téměř automaticky si vybavíme sérii příkazů, zákazů a mravních nařízení, která nám přikazuje dodržovat křesťanská morálka. Věta z Matoušova evangelia: "Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha" (Mt 5, 8) však neobsahuje ani nádech zákazu nebo příkazu, ale silně v ní dominuje příslib, dar a odměna.

O jaký dar a jakou odměnu jde, jsem jasněji pochopil, když jsem s bratrem opakovaně navštívil výstavy obrazů nebo když jsme spolu procházeli historickou částí nějakého města.

Bratr je talentovaný výtvarník a vidí to, co moje oko snadno přehlédne. Procházet se s ním, sledovat jeho postřehy a komentáře znamenalo pro mě dívat se na svět jeho očima, které zachycovaly to, co jsem já neviděl. Díky tomu se mi otevřel nový svět barev, symbolů, znaků a krásných objektů. Historické nebo umělecké objekty, které jsem předtím sotva vnímal, jsem začal pozorovat jinou optikou; začal jsem vidět jejich uměleckou hodnotu a tušit umělecký a myšlenkový záměr jejich autora. Jako by se mi otevřel nový kanál poznání a vidění.

Srdce jako akord

Něco podobného jsem zažil i v hudební oblasti. Bez mimořádného hudebního nadání jsem se po skončení elektrotechnické průmyslovky pustil do studia hudby na konzervatoři a později na VŠMU. Dodnes si pamatuji na nekonečné hodiny strávené za nástrojem, který byl pro mě jen objektem fyzické a psychické námahy; předmětem, na kterém jsem cvičil kombinaci různých smyků a prstokladů. Nebyl prostředkem hudby, která by komunikovala duchovní poselství.

Trvalo několik let namáhavé práce, dokud jsem se naučil vnímat hudební a estetický rozměr, který do interpretovaného díla vložil jeho tvůrce. Po dlouhých letech studia hudby jsem si řekl: "I kdyby těchto jedenáct let nemělo jiný význam než pouze ten, že jsem se naučil vnímat krásu hudby, nebyl to ztracený čas a zbytečná námaha. Otevřely se mi uši a já jsem se naučil poslouchat."

A právě toto dokáže čisté srdce. Vidí, slyší a vnímá mnohem více než srdce nečisté, zakalené a špatné. V Katechismu Katolické církve najdeme tuto větu: Čisté srdce "nás dělá schopnými vidět všechno z hlediska Boha a přijímat druhého jako bližního, dovoluje nám vnímat lidské tělo, vlastní i tělo bližního, jako chrám Ducha Svatého, projev Boží krásy" (KKC, 2519).

Upřímnost, dobrota a ušlechtilost

Čisté srdce "nás dělá schopnými vidět všechno z hlediska Boha a přijímat druhého jako bližního".

Čisté srdce nám jakoby propůjčuje Boží optiku a umožňuje nám dívat se na bližního Božími očima. Takový pohled posouvá bližního do roviny přátelství. Řekové vyjadřovali přátelství pojmem *Philia* – přátelská láska, která může být mezi různými lidmi. Aristoteles dokonce zařadil *philia* mezi ctnosti. Co však znamená přátelství a co jím vlastně hledáme? V první řadě hledáme v srdci toho druhého upřímnost. Dále v něm chceme vidět dobrotu. A konečně potřebujeme vidět ušlechtilost, tedy mravní a citovou úroveň.

Tyto jakoby tři tóny tvoří konsonantní (souzvukný, libozvukný) akord, který chceme od druhého slyšet. I druzí ho však obdobně chtějí slyšet od nás. Takový "akord" lze nazvat i čistým srdcem. Jaksi spontánně vyhledáváme lidi, u kterých

nacházíme hodnoty čistého a dobrého srdce. Tyto hodnoty v nás vyvolávají obdiv k osobě, která je jejich nositelem. Z obdivu v nás vyrůstá úcta a z úcty pramení důvěra. Tyto tři stupně jsou kořeny hodnotných mezilidských vztahů, v nichž přijímáme druhého jako bližního.

Přátelství mezi mužem a ženou?

I když se v minulosti vyskytly jisté pochybnosti o tom, zda může existovat hluboké čisté přátelství mezi mužem a ženou, z historie známe nemálo případů

přátelství tohoto druhu u lidí, kteří dosáhli stupeň svatosti, například přátelství Františka z Assisi a Kláry, Františka Saleského a Jany de Chantal, Jana z Kříže a Terezie z Avily.

Na vznik čistého přátelství mezi mužem a ženou

je však potřebné respektovat jisté podmínky. První z nich je štěstí a spokojenost ve svém vlastním povolání. Člověk, který vyhledává přátelství s jinou osobou ve chvílích životních krizí, nejenže neřeší vlastní krizi, ale hledá vztah, který je od čistého přátelství velmi vzdálený.

Čisté přátelství můžeme označit i přívlastkem "duchovní". K tomu, aby takové přátelství mohlo vzniknout, je třeba být na určitém stupni citové a morální vyspělosti. Podle některých duchovních autorů čisté přátelství je jedním z nejkrásnějších darů života. Dva lidé žijící dar přátelství se dotýkají nekonečného v konečném. Duchovní přátelství jako takové totiž není cílem, ale vede k přátelství s Bohem, který je v takovém vztahu neustále přítomen.

Co nosíš v srdci, to tě přetvoří

Čisté srdce nám "dovoluje vnímat lidské tělo – vlastní i tělo bližního – jako chrám Ducha Svatého, projev Boží krásy".

Lidé na Východě se při pozdravu vzájemně ukloní. Je to projev vzájemné úcty jednoho k druhému. Konečným důvodem této úcty je to, že lidské tělo je chrámem Ducha Svatého. Při budování našich vztahů bychom měli mít tuto skutečnost stále na zřeteli – ať už ve vztazích rodinných, manželských nebo

prátelských. Upozorňuje nás na to čisté srdce. Ono nezapomíná ani na to, že chrám Ducha si třeba hlídat a Boží krása v člověku se může poškodit a znehodnotit. Proto duchovní autoři v této souvislosti často opakují slovíčko bdělost. Jde tu především o hlídání toho nejuzácnějšího, co člověk má – čistého srdce. Je třeba hlídat ho především proto, "protože ze srdce vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, rouhání" (Mt 15,19). Člověk se postupně mění ve způsob toho, co nosí ve svém srdci.

Není třeba zapomínat na zkušenost některých autorů, kteří upozorňují na skutečnost našeho podvědomí. Jsou přesvědčeni o tom, že vjemy a obrazy, které jsme do našeho nitra vpustili, z něj už nikdy nezmizí. Možná je překryjí jiné, ale v nehlídaných, hraničních situacích se opět vyplaví a nejednou přivedou člověka do neštěstí.

Čistá almužna je i v očích

Čisté srdce dokáže přijmout rozdílnost a těšit se z ní. Je mu vzdálený egoistický postoj, při kterém je vlastní "já" jediným kritériem hodnot, kterému se musí všechno přizpůsobit. Tuto rozdílnost vyjadřuje keramická tabulka zlomená na rozdílné části, které přiléhají k sobě, když se správně přiloží. Je symbolem jednoty navzdory rozdílnosti, o kterou se dobro usiluje na všech úrovních vztahů.

Čisté srdce si vůči druhým počíná nezištně a je daleko od vypočítavého vztahu, kde dominuje utilitarismus nebo bezohledné využívání druhého. Takové srdce vede k citlivému vnímání potřeb jiných a k empatii, která se nevztahuje pouze na rodinných příbuzných, ale má mnohem širší rozsah.

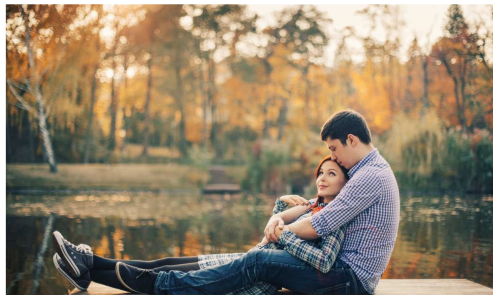
K citlivosti na potřeby druhých často vyzývá i papež František. Při jedné příležitosti řekl: "Když dáváš almužnu, podíváš se tomu chudákovi i do očí?" Jakoby chtěl říci: "Jaký duch provází toto tvé gesto?" Almužnu totiž lze darovat i s pocitem důležitosti, pohrdání a rychlého odbavení.

Nikdy nezapomenu na uprchlický tábor nedaleko Říma, který jsem navštívil před mnoha lety. Bylo to těsně před vánočními svátky. Přinesli jsme tam zásilku potravin. Uprchlíci přijali pomoc s jakousi neosobní vděčností. Když jsme se však s nimi začali mluvit, jejich pohledy se rozzářily a na jejich tvářích se

objevily úsměvy. To byl dar, na který čekali a který potřebovali více než materiální pomoc. Žili v cizí zemi, v níž se jich už celé měsíce nikdo nezeptal: "Jak se máš a jak se tu vlastně cítíš?" Jednoduchá, pro někoho jen formální otázka měla pro tyto lidi váhu existenciální důležitosti. Stavěla jejich totiž na úroveň lidí, kteří vnímají a cítí tak jako ostatní.

Projev Boží krásy

"Vnímání lidské tělo – vlastní i tělo bližního – jako chrám Ducha Svatého, jako projev Boží krásy" je umění, kterému je třeba se dlouho učit. I skutečná láska –

manželská, rodičovská nebo přátelská – je uměním, které si vyžaduje hodně času a námahy. Kdokoliv může přistoupit ke klavíru a tlouci na klávesy. Výsledkem bude nepříjemný disharmonický zvuk, který nikoho nenadchne a nepotěší. Dobrý hudebník přistupuje k nástroji s jemností, protože ví o kráse hu-

debního umění. Za schopností vnímat a vytvářet hudební krásu je mnoho námahy a úsilí, podobně jako je mnoho námahy a úsilí za krásou čistého srdce. Je to však námaha, které člověk nikdy nebude litovat.

(podle KN)

Radost z prožívání čistoty a celibátu

Na počátku nás Bůh stvořil jako muže a ženu. Vzájemně se doplňujeme. Muž je okouzlen krásou a nádherou ducha své milované a žije jen pro ni. Nejsou to jen pohádky, je to naše potřeba být někým výjimečně, speciálně a výlučně milovaný.

Každá princezna potřebuje svého rytíře, aby ji chránil, miloval, obdivoval; a každý rytíř potřebuje svou "okouzující", někoho, za koho se vyplatí žít a bojovat.

Tato láska a blízkost duší se vyjadřuje a posiluje i navenek vzájemnými projevy něžnosti – až vrcholí v úplném odevzdání se těla i ducha v manželském soužití. Láska se zde neuzavírá jen do sebe, ale je otevřená i pro třetího, předává se podáváním štafety života.

To jsou všechno velmi milé a krásné věci, které podporují nezištnou lásku, dávání se, vzájemnou radost. Proč potom stále existují lidé, kteří se této krásy dobrovolně zříkají a volí si panenství a celibát? Je to od nich projevem sobectví, že se nechťejí dávat jako dar druhému v lásce? Je to projevem jejich šílenství, že nejsou normální a mají nějakou "chybu v systému"?

Boží záměr lásky a darování se

Někteří vnímají celibát a panenství jako jistou formu odříkání, oběti. Ale mně se to nezdá jako správné. Náš Bůh není Bohem odříkání, ale Bohem daru. I když se rozhodneme pro něco těžšího, například obětování sebe sama v Ježíši, vždy je za tím záměr lásky a daru pro druhého.

Nikdo není osvobozen od povolání k lásce. Lidé, kteří si volí panenství, se nevydávají na život odříkání. Právě naopak. Lásky mají tak mnoho, že jdou přímo ke zdroji – k Bohu a chtějí s ním žít v jedinečném společenství intimity, podobně jako manželé zažívají blízkost srdce ve svém společenství.

Bůh je vlastníkem všech dober

Nelíbí se mi vnímání panenství jako něčeho negativního, kde se člověk musí ovládat, zříkat, trpět.

Osobně také žiji jako řeholní kněz v celibátu. Zvážil jsem to takto: líbí se mi ženy, vím, že není nic krásnějšího než vzájemné společenství lásky. Každá žena je pěkná něčím jiným, čímž se odlišuje od jiných, což ji dělá výjimečnou a žádanou. Muž se však musí rozhodnout pouze pro jednu. A pokud se člověk odevzdá Bohu, je ve společenství s tím, který stvořil všechny ženy – vlastní všechny jejich dobré vlastnosti. Takže nakonec celibát nevyznívá jako oběť, ale

jako nejvyšší radost, když jsme ve společenství s tím, který je souhrnem všeho dobra i všech dober nás lidí.

Bůh není Bohem extrémů

Čistota nemůže zredukovat pouze na oblast sexuality. V židovském pojetí to byl mnohem širší pojem a znamenal pojem laskavého, otevřeného smýšlení, které přeje dobro.

Náš Bůh není Bohem extrémů; je Bohem klidné, vyrovnané, zdravé zlaté střední cesty. Na jedné straně máme liberální smýšlení. Mladí příliš často střídají partnery, což uráží lidskou důstojnost, neboť vytváří otázku – proč ti nestačím já?

Proč nejsem pro tebe tak velkým darem, že stále hledáš uspokojení u jině?

Na druhé straně máme přehnanou uzavřenost, když se zapomíná, že sexualita je darem od Boha k vyjádření lásky. Mladí, kteří spolu chodí, kteří vytvářejí přátelství, vztahy, procházejí obdobím sblížení se, zasnub, se potřebují věnovat i fyzickým projevům lásky. Naše sexualita není stroj, který se zapne hned po uzavření manželství a předtím spí. Postupně jak vztah roste, narůstají i vzájemné fyzické projevy náklonnosti, které jsou o to důvěrněji a intimnější, oč hlubší je vztah. To, co by jim ublížilo a zranilo je ještě jako kamarády, jim může pomoci v rovině hlubšího přátelství a v období zasnub.

Bůh je Bohem radosti

Pokud se náboženství zredukuje pouze na ustavičné vyptávání se, co smím a co nesmím v sexuální oblasti, tak je to velmi ubohé a dělá to z Boha trapnou figurku. Člověk sám cítí, co jeho vztahu pomáhá a co ho zraňuje, vždyť kompas – svědomí máme všichni. Ale tak jak ubližuje liberální vlašné svědomí, tak ubližuje i svědomí úzkostlivé – ba to ještě více, neboť činí z Boha někoho, kdo nedopřeje, kdo je skoupý, kdo je špatný. Nezapomínejme, že Bůh stvořil sexualitu, proč by nás pak měl za ni tak zuřivě pronásledovat?

Náš Bůh je Bohem daru

Ti, kteří si volí panenství v klášterech nebo v kněžství – by neměli "být zahořklí staří mládenci a panny s nesnesitelným chováním a utápěním se v odříkání,

smutku, sebelítosti a oběti. Právě naopak. Jsou to lidé, kteří chtěli ještě více. Jsou to lidé, kteří se chtějí přiblížit k Bohu, který nás všechny stvořil a je to on, kdo vlastní lásku v plnosti. Zasněžení jsou ti, kteří by nejvíce měli žít po lásce. Nacházejí ji v Bohu a v odevzdání se všem lidem jako dar v jejich službě. Není to tedy jen život oběti, je to život radosti vytvářet intimní vztah s Bohem. Nikdy nesmíme zapomínat, že Bůh není ten, kdo bere, on je ten, kdo dává. Zakončím citací Marie Wardové - "Nikdy neber nikomu něco, pokud mu nemůžeš nabídnout něco lepšího".

Bůh nám v celibátu a panenství nekrade radost, on nám ji dává takovým způsobem, až z číše přetéká.

(podle KN)

Rozdíl mezi řeholníkem a mnichem, páterem a fráterem

Stav zasvěceného života, který se spojuje se zachováváním slibů podle evangelijních rad chudoby, čistoty a poslušnosti, obohacuje církevní společenství. Rozlišujeme však, zda jde o zasvěceného laika, nebo o toho, kdo přijal kněžské svěcení.

Vážená redakce,

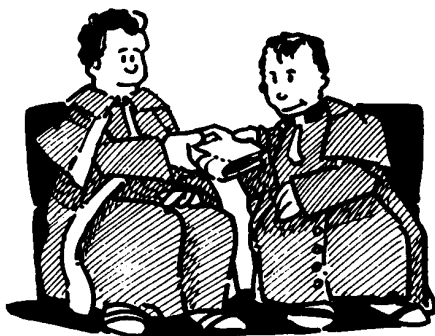
v rámci poutí u nás i v zahraničí jsem navštívil několik klášterů, v nichž žili mniši, řeholníci, páteři, fráteri. Mohli byste vysvětlit, jak se od sebe liší? Je rozdíl mezi řádem a řeholí? Také by mě zajímalo, co si myslíte o velmi přísné askezi, zda má takový způsob života opodstatnění i v současnosti. Děkuji za odpověď.

Stanislav

Milý Stanislave,
ochotně odpovím na vaše otázky:

1. Řád či řehole

Mezi nimi v podstatě není rozdíl. Termín řehole vyjadřuje to, co i řád (řeholní), přičemž mluvíme o způsobu zasvěceného života, kterým se členové řehole (řádu) zasvěcují službě Bohu a bližnímu ve společenství Církve. Vyjádření zasvěcení se naplňuje na profesi evangelijních rad (slib chudoby, čistoty a poslušnosti). Takto vyjádřený stav zasvěceného života není součástí hierarchické struktury Církve, ale náleží k plnosti církevního společenství (srov. Katechismus Katolické církve, 914-916).

2. Řeholník, páter, fráter, mnich

Členy řeholního institutu označuje termín "řeholník". Zároveň se rozlišuje, zda jde o člena řádu (řeholního), který je i klerikem (přijal kněžské svěcení), a v takovém případě jej nazýváme pater (otec), nebo jde o laika bez kněžského svěcení, a takový se nazývá fráter (bratr). Termín mnich pochází z latinského termínu monachus, respektive z řeckého monachos, a znamená osamocení. Mnich stejně zasvěcuje svůj život Bohu v odloučenosti od světa ve spojení s přísnější askezi a dobrovolně přijatým odříkavým způsobem života. Mnišství je takto vyjádřením a zároveň nedílnou součástí řeholního (zasvěceného) života. Forma mnišského života se rozvinula od způsobu poustevnického života, který Církev i v dnešních časech akceptuje (srov. Kodex kánonického práva, kánon 603).

3. asketický způsob života

Pokud mohu vyjádřit svůj názor na askezi a její opodstatněnost v současnosti, poukážu na její přítomnost v každodenním životě. Nejde jen o nábožensky a teologicky formulovaný postoj, ale i o jeho praktické naplnění v denním profánním životě člověka. Askeze je totiž praktikováním zdrženlivosti, vyjádřením střídmosti či odříkání si dobra s cílem dosáhnout určitého (osobně motivovaného) cíle. Uvědomme si, co všechno je ochoten podstoupit člověk ve sféře kultury těla a co všechno mu "dopřeje". Copak nemá být člověk víry jako praktikující křesťan (laik, kněz, řeholník) připraven podstoupit přiměřené formy askeze v úsilí o duchovní rozvoj a pokrok? Určitě ano. Při tomto konstatování

vycházím z poznání jisté předpojatosti světského smýšlení o smysluplnosti asketického způsobu života. Svět z mnoha důvodů nedokáže přijmout evangelizační poselství a mnohá dobrodíní, která život člověka s Bohem a osvobození od "tohoto světa" přináší.

Přeji všem čtenářům těchto řádků otevřenost pro askezi, která neuhasí, ale naopak – v nás pozvedá Kristova ducha.

(podle KN)

Zasvěcení či svěření – jaký je v tom rozdíl

Panna Maria nemusela projít procesem beatifikace. Mariánské tituly vznikly dávno ve starověku a Církev je do dnešních dob opatruje jako tradici.

Vážená redakce,

chtěla bych se zeptat, zda je správné, když se v kostele po modlitbě posvátného růžence zasvěcujeme Panně Marii. V křesťanských médiích však upozorňovali, že zasvětit se možná pouze Bohu. Matce Boží se tedy nezasvěcujeme, ale svěrujeme pod ochranu? Je v tom podstatný rozdíl? Jak to souvisí s mariánskou úctou?

Markéta

Mil Markéto,

v teologii rozlišujeme slovo "zasvěcení" na dvou úrovních - liturgicko-právní a duchovní. Na liturgicko-právní rovině se lze zasvětit pouze Bohu. Tak to dělají například kněží, řeholní osoby, zasvěcené panny. V duchovní rovině se lze zasvětit také Panně Marii, přičemž však z toho nevyplývá žádný církevní stav. Boží Matce se tedy z duchovního hlediska můžeme zasvěcovat, ale také svěřovat pod ochranu. Aby to však na první pohled nebudilo dojem, že Pannu Marii stavíme na úroveň Boha, současná liturgická teologie doporučuje používat termín "zasvěcení" pouze ve vztahu k Bohu. Kongregace pro bohoslužbu a disciplínu svátostí ve svém dokumentu Direktorium o lidové zbožnosti

a liturgii z roku 2002 v bodě č. 204 vyjadřuje pochopení pro tyto podněty, aby se místo "zasvěcení" používaly jiné výrazy, jako například "svěření se", "oddání se". Direktář také upozorňuje, že výraz "zasvětit" se někdy nevhodně používá tam, kde je lepší použít slovo "svěřit", například pokud chceme vyjádřit prosbu, aby se děti svěřili pod ochranu Panny Marie.

Kongregace pro bohoslužbu a disciplínu svátostí v direktoriu navzdory tomu nezakazuje v duchovní terminologii používat slovo zasvěcení se Marii, ani neučí, aby se slovo "zasvěcení" nahradilo slovem "svěření". Výraz "zasvětit se" Marii i nadále akceptuje, ale přizvukuje jeho správnému chápání. Vyplývá to z dalších vysvětlujících slov v tomto dokumentu: "V každém případě, když jde o úkon zasvěcení, je třeba poučit věřící o jeho povaze... je jen analogický vůči zasvěcení se Bohu ... má se vyjádřit korektním způsobem v linii takřkajíc liturgické: Otcí skrze Krista v Duchu Svatém, s prosbou o přímělu Panny Marie, které se zcela svěřujeme, abychom věrně zachovávali křestní závazky a žili v synovském postoji k ní; má se vykonat mimo slavení Eucharistické oběti, neboť jde o úkon zbožnosti, který nelze připodobnit liturgii: svěření se Marii se totiž podstatně liší od ostatních forem liturgického zasvěcování."

Výraz "zasvěcení" se v modlitbách současné Církve běžně používá, přičemž je provázaný s termínem "svěření se". Papež František minulého roku použil ve třech zasvěčujících modlitbách k Panně Marii výraz zasvěcení pětkrát a výraz svěření třikrát. Dalo by se mluvit o určité výrazové elipse, která má dvě ohniska vytvořené oběma termíny, přičemž se navzájem doplňují, podporují, nevylučují se a ani nejsou v protikladu. Pěkně to vidíme například v zasvěčujícím modlitbě sv. Jana Pavla II. ze dne 25. března 1984, když řekl: "Obejmi s láskou Matky a služebnice Páně tento náš lidský svět, který ti svěřujeme a zasvěčujeme, plní neklidu nad pozemským a věčným osudem lidí a národů. Zvláště ti svěřujeme a zasvěčujeme ty lidi a ty národy, které toto svěření a toto zasvěcení zvláště potřebují." V tomto vyjádření vidíme krásný a nerušivý soulad obou termínů. Zároveň pozorujeme, že tyto výrazy jsou rozdílné i se prolínají. Ve výrazu "svěření" můžeme pozorovat důraz spíše na vnitřní pohyb směrem k Marii, na

důvěrný vztah s ní. Ve výrazu "zasvěcení" můžeme zas vnímat důraz na spočinutí v důvěrném vztahu s Marií v jejím neposkvrněném Srdci, určité mystické vystoupení do jejího zasvěcení se trojjedinému Bohu. Proto chtějí z liturgických důvodů vyškrtnout výraz "zasvěcení" a nahradit ho výrazem "svěření" by bylo z pastoračního hlediska ochuzením hloubky našeho důvěrného vztahu k Panně Marii a skrze ni i k Bohu.

Milá čtenářko, skončím dvěma citáty sv. Jana Pavla II. z encykliky *Redemptoris Mater* (RM) a z apoštolského listu o růženci *Rosarium Virginitatis Mariae* (RVM): "Velmi rád ... připomínám postavu sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, který doporučoval křesťanům zasvětit se Kristu prostřednictvím Panny Marie jako účinný prostředek žít věrně podle křesťanských závazků. S radostí připomínám, že ani v našich časech nechybí nové vzory této spirituality a zbožnosti" (RM, 48). "Čím více je srdce zasvěcené jí, tím více je zasvěcené Ježíši Kristu" (RVM, 15).

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Nic nového pod sluncem

V současné postmoderní době může konstatace "nic nového pod sluncem" (Kaz 1, 9) znít jako projev rezignace. Vždyť díky moderním komunikačním prostředkům nás mnohá média každý den zahlcují množstvím různých novinek, pikantií, kuriozit a přímo "omračujících" zpráv. Lidé už jsou takoví, že se stále honí za různými novinkami, za posledními výkřiky módy v té či oné oblasti života. Život přináší neustálé změny, a tam, kde se nic neděje, mají mnozí lidé pocit, že tam se vlastně ani pořádně nežijí.

Co nám to chce svatopisec v knize *Kazatel* říct? Jsme postaveni do soustavného koloběhu života, v němž se stále opakují tytéž skutečnosti? Autor starozákonní

knihy Kazatel spíše zdůrazňuje únavnost ze situace, že člověk hodně pracuje, a přesto se nikam neposouvá.

Toto konstatování přitom vůbec nepopírá progres nových skutečností ve vývoji lidské společnosti.

Autor knihy Kazatel myslí na koloběh rození a umírání, lásky a nenávisti, války a míru. V tomto koloběhu není nic nového pod sluncem. Ale přesto zůstává jedna skutečnost, která se vůbec nemění a Písmo to jasně

zdůrazňuje. Je to Boží láska k člověku, Boží slitování a milosrdenství: „Laskavost Pána, že nám není konec, vždyť jeho milost nepomine, obnovuje se každým ránem, velká je tvá věrnost“ (Pláč 3,22-23).

(podle Růžence)

Zadáno pro ženy

Když si chceš zachovat klid a mírnost...

Blahoslavená Marie Terezie od Božského Srdce

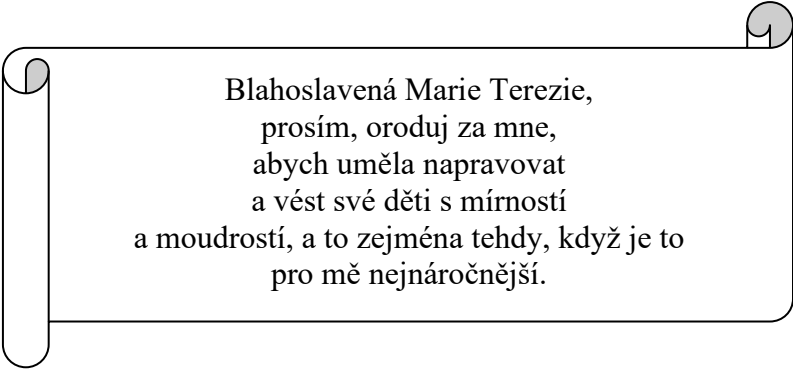
Blahoslavená Marie Terezie od Božského Srdce (vlastním jménem Ioanna Haze) žila v belgické provincii Lutych u letech 1782 - 1876. Založila zde kongregaci Dcer svatého kříže, která byla původně zaměřena na vzdělávání chudých dětí, ale postupně se její poslání rozšířilo i o péči o nemocné, službu vězňům a zajišťování střechy nad hlavou pro potřebné. Její jméno si připomínáme v den výročí její smrti, 7. ledna.

Ani jedna z nás nechce být přísnou a prchlivou mámou, která křičí. Samozřejmě, jsou dny, kdy máme pocit, že na nás daný popis sedí až příliš. Jsme unavené, protože jsme byli od půlnoci vzhůru s dítětem, frustrované, když musíme stále dokola žádat svého potomka, aby si uklidil hračky, "vytočí" nás teenager, který nad námi koulí očima, a brzy jsme přesně tam, kde jsme být nechtěli: jsme přísné, popudlivé a křičíme.

Dá se dosáhnout, abychom (alespoň většinu času) vnášeli do svých domovů klid? Belgická řádová sestra, blahoslavená Marie Terezie od Božského Srdce, nás přesvědčuje, že ano. I když neměla vlastní děti, o které by se starala, zasvětila svůj život službě bližním, kteří ve velkém zkoušeli její trpělivost a sílu. Blahoslavená Marie Terezie prožila velkou část svého života ve službě vězňům a později založila útulek pro prostitutky a ženy z ulice. Ve službě lidem na okraji společnosti nepochybně čelila těžkým chvílím a náročným dnům. Lidé si však na ni vzpomínali jako na klidnou ženu, která se ke všem chovala s úctou, a to i ve chvílích, když je bylo zapotřebí napomenout.

Jako matky se snažíme napravit nevhodné chování svých dětí a vychovávat je ke slušnosti. Modleme se, abychom to dokázali dělat s klidem a úctou vůči důstojnosti každého z nich.

*Její ústa mluví s moudrostí, její jazyk učí vlídnosti.
Přís 31,26*

Blahoslavená Marie Terezie,
prosím, oroduj za mne,
abych uměla napravit
a vést své děti s mírností
a moudrostí, a to zejména tehdy, když je to
pro mě nejnáročnější.

Dar lásky pro rodiče

19. kapitola *Láska ochraňuje*

Hospodin tě ochrání před vším zlým, tvou duši ochrání. (Ž 121,7)

Všichni dobře víme, že svět není čím dál tím lepší, ale naopak stále horší. Už neexistuje mnoho míst, kde by děti mohly bezpečně trávit celé odpoledne venku, dokud je jejich máma nezavolá na večeři. Kromě přibývajících nástrah, které číhají na jejich fyzickou bezpečnost, se stále více vzmáhají vlivy, které chtějí zničit jejich rozvíjející se víru. Televize, počítačové hry a internet prezentují dětem zlo mnohem dříve a častěji, než kdysi. Když budete trvat na tom, že chcete vědět, kde a s kým jsou vaše děti, mnozí lidé vás budou považovat za přehnaně ochránářské. Vaším úkolem však není dělat to, co se jiným líbí. Vaším úkolem je být rodiči.

A to znamená ochraňovat.

Písmo nám říká o Mojžíšově matce, která chránila svého synka, protože mu hrozilo smrtelné nebezpečí (srov. Ex 2,2). Ukazuje nám také tesaře Josefa, který se kvůli Ježíšovi dvakrát přestěhoval do zcela nového prostředí, aby chránil Mesiáše před vražednými záměry krále (srov. Mt 2,13-22). Zmiňuje i to, jak Šalomoun varoval svého syna před hloupými přáteli (srov. Př 13,20), nevýhodným obchodem (srov. Př 6,1-5) i před cizí ženou (srov. Př 5,1-14).

Žalmista nám říká, že " Hospodinův anděl svůj tábor klade kolem jeho ctitelů, aby je uhájil." (Ž 34,8). Těší se, že se o ně Bůh stará, ví, kde se právě nacházejí a že je volá k sobě, aby v něm našli "útočiště "(srov. Ž 34,8). Proč by si tedy i vaše děti neměly užívat podobný pocit bezpečí a vědět, že vám leží na srdci jejich dobro?

Láska "všechno vydrží" (1 Kor 13,7) a vede nás k tomu, abychom chránili duše, těla, srdce a mravní čistotu dětí, nevystavovali je situacím, na které ještě nejsou dostatečně zralé, a obezřetně je chránili před tím, co by jim mohlo způsobit šok nebo chaos ve vnímání hodnot. Milující rodiče nenechají své děti napospas vlastní nezralosti a názorům vrstevníků, ale naučí je, že je třeba si připnout bezpečnostní pásy a vymezí jim morální mantinely, díky kterým snáze zvládnou úskalí života. Zmíněné pevné hranice neopustí do té doby, dokud děti nejsou připraveny unést větší dávku svobody a odpovědnosti.

Láska dává pozor. Kryje záda. Dokáže říct "Ne!" A přitom ustojí zuřivou reakci dítěte. Milující rodič vydrží být "ten nejhorší" aby byl dobrým rodičem. Svě děti totiž nechrání pouze před samotnými problémy, ale z dlouhodobého hlediska ochraňuje jejich svobodu a budoucí příležitosti. Tatáž láska, která jim nedovolí toulat se v pátek do noci po městě, jim zároveň pomáhá uchránit jejich dobrou pověst. Stejná láska, která dbá, aby při používání počítače byly na očích ostatním členům rodiny, jim vlastně nabízí život bez nutkavého rozptylování a nespoutané závislosti.

Je jasné, že společnost neustále tlačí dolů věkovou hranici, odkdy považuje děti za připravené zpracovat mravně zkažený obsah. Kruté násilí, znalosti o sexu, perverzní řeči - to vše nabízí v přímém přenosu.

Nezapomínejte ale, že děti nejsou majetkem společnosti. A vaším úkolem není podvolit se choutkám někoho, kdo nedostal výsadu odevzdat silné rodinné dědictví. Bible nám připomíná, že nás Bůh pověřil, abychom dávali pozor na duše našich dětí, a že mu jednoho dne budeme skládat účet z toho, jak jsme se s touto povinností poprali (srov. Žid 13,17).

Děti vyrostou velmi rychle. Ale jak je budete vy rodiče co nejdříve chránit před negativními vlivy okolí, budete mít více času na to, abyste si získali jejich srdce a formovali jejich dozrávající charakter. Když jim nebudete automaticky dávat na všechno povolení, dáte jim možnost, aby do nových vod vždy vcházeli s rozvahou a nevrhli se ve tmě střemhlav z útesu.

Ochraňovat neznámá jen omezovat. Nejde jen o vyhýbání se negativním věcem. Jde o překonávání zla šířením dobra (srov. Řím 12,21). Znamená to také, že děti máme obklopotvat dobrými knihami, skvělou hudbou a věrnými přáteli. Naučit je rozlišovat mezi tím, co je svaté a co obyčejné ... mezi čistým a nečistým (srov. Ez 44,23). Je to také o tom, že na dálkovém ovládní stisknete pauzu a otevřeně jim řeknete, co bylo v té poslední scéně filmu dobré a co špatné. Když jim pomáháte rozlišovat, co je správné a co ne, a posilujete jejich schopnost odolávat zlu, dáváte jim jakoby ochranný štít, který je ochrání i tehdy, když vy už na ně nebudete moci dávat pozor.

Ale dokud jsou ještě u vás doma, nesete za ně zodpovědnost. Jste jako trenér, který vybírá správné cviky a připravuje je na zápas. Měli byste umět odhadnout, kdy je třeba přitvrdit a kdy naopak odlehčit atmosféru. Cílem je připravit je dnes na to, aby zítra zvítězili. Popřemýšlejte nad těmito třemi hlavními oblastmi, za které byste se měli modlit a zároveň je rozvíjet v srdcích dětí:

1. rozlišování dobra a zla (srov. Žid 5,14)
2. chuť dělat dobro a nenávidět zlo (srov. Řím 12,9)
3. odvaha vytrvat v dobrém i přes tlak okolí (srov. Dan 1,8-16)

Cílevědomě rozvíjejte uvedené ctnosti a chraňte své děti, aby si neublížili, ale zároveň v nich budujte sebevědomí a pevný charakter, díky němuž budou vždy čestné a schopné přivádět k dobru i druhé.

PROMLUVTE SI SE SVÝM MANŽELEM NEBO
MANŽELKOU O VYMEZENÍ HRANIC DĚTEM
V SOUVISLOSTI S PŘÍSTUPEM K INTERNETU, TELEVIZI,
FILMU A POUŽÍVÁNÍ MOBILNÍHO TELEFONU.
NA ZÁKLADĚ MODLITBY VYTVOŘTE COSI JAKO
SEZNAM ČINNOSTÍ, KTERÉ MOHOU DĚLAT SE SVÝMI
PŘÁTELI.
DŘÍVE, NEŽ JE S NIMI SEZNÁMÍTE, MODLETE SE

ZA TO, ABYSTE VŠE UMĚLI CITLIVĚ POSOUDIT
A TAKÉ ZA TO, ABY PÁN KONAL VE VAŠICH SRDCÍCH
I V SRDCÍCH VAŠICH DĚTÍ.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jak jste se rozhodli?
- ? Napadly vás během modlitby ještě nějaké další možnosti?
- ? Jaká byla reakce vašich dětí?

*Jako se ptáci vznášejí nad hnízdem, tak Hospodin zástupů zaštití Jeruzalém;
zaštití jej a vysvobodí, ušetří jej a zachrání.
(Iz 31,5)*

Příběh k zamyšlení: Ozvěna

Chlapec se procházel v horách se svým otcem. Najednou chlapec klopýtl, spadl, udeřil se a zakřičel: "Aaaaaa!" Vedle bolesti, kterou cítil, zaslechl z hor hlas, který zopakoval: "Aaaaaa!" Ze zvědavosti se zeptal: "Kdo jsi?" A dostal odpověď: "Kdo jsi?"

Pak zakřičel: "Já tě slyším! Kdo ale jsi?" A hlas odpověděl: "Já tě slyším! Kdo ale jsi?" Rozzlobený chlapec znovu zakřičel: "Hlupáku!" Dostal odpověď: "Hlupáku!"

Poté se chlapec podíval na svého otce a zeptal se: "Tati, co se děje?" Otec se usmál a řekl: "Synu můj, teď pozorně poslouchej." Pak muž zakřičel: "Ty jsi nejlepší!" Hlas odpověděl: "Ty jsi nejlepší!" Dítě bylo překvapené a nerozumělo tomu. Tak mu otec vysvětlil: "Lidé to nazývají ozvěna, ale ve skutečnosti je to život. Život, stejně jako ozvěna ti vrací to, co ty řekneš nebo uděláš. Život není nic jiného než odraz našich činů. Pokud si přeješ více lásky na světě, musíš vytvořit více lásky v tvém srdci. Pokud chceš, aby tě lidé respektovali, musíš ty respektovat je. Toto je princip, který je třeba vložit do všeho v životě. Život ti vrací to, co si dal ty jemu."

Pár slov pro mladé

10. Jak tě najít??

Ozvalo se krátké „pípnutí“. Všichni kolem se strnuli, zda to nebyl ten jejich „Píp“.

Mladík vytáhl mobilní telefon a radostně četl zprávu: „Lásko moje, miluji tě.“

Luskal prsty a pak začal psát: „I já tebe miluji. Kdo jsi, jak se jmenuješ?“

Stiskl tlačítko, nastala chvíle vzrušení a... a o chvíličku na displeji zasvítilo: „Zpráva odeslána.“

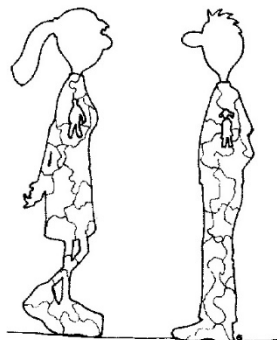
Omyl bývá tragický

Výběr partnera na celý život, do radosti, ale i starosti, je nesmírně důležitý. Omyl bývá tragický. Celá rodina tím trpí. Co udělat proto, aby k tomu nedošlo? Zjistit, zda mladí patří k sobě. Jak na to? **Znát své vlastnosti i Boží zákony o rodině.** Ano, je tu Boží cesta...

Jak najít druhou polovinu srdce?

Existuje nějaký „postup“, aby člověk neudělal chybu v tak důležité záležitosti?

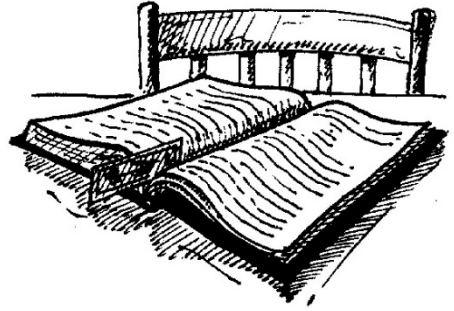
Různé časopisy nabízejí rady, jak nenajít tu pravou. Je to návod, jak nebýt šťastný. My se pokusíme o opak. Uvedeme „postup správného“ hledání

Základní pravidla

1. Zodpovědný přístup. K budování vztahu mezi chlapcem a dívkou je třeba přistupovat zodpovědně. S úctou k tomu druhému a s čistým úmyslem.

2. Tajemný a neznámý? Pozor, pozor... Je dobré, pokud ten člověk, ke kterému začínám něco cítit, není zcela neznámý.

Tajemný „cizinec“, o kterém nic nevím, může zneužít mé city. Život nás však přesvědčuje, že ti „tajemní“ velmi přitahují. Proto následující pravidlo je zvláště důležité.

3. Je namístě, dotýčnou osobu „prokádrovat“, rozvinout kolem ní „špionážní síť“ - kdo to je, co dělá, z jaké rodiny pochází, jaký má vztah k víře. Samozřejmě, že to neudělám jako na výslechu, ale postupně, taktně, s humorem...

4. Říká se, že láska bývá slepá. Ano, je to tak. Zamilovaný člověk vidí vše trochu hezčí a nedá si do vztahu nijak mluvit. Je dobré, pokud je tady někdo, kdo vidí „věc“ z jiného úhlu. Jeho postřehy mají cenu zlata.

5. Počkej, ať se to ustálí. I když mladí lidé cítí k sobě náklonnost a city se probudí, je třeba čekat, čekat, ...až se to ustálí. Uvidí se, co z toho vznikne. Pokud je to trvalé, čisté, pokud je v tom cítit přítomnost Pána, láska se zvnitřňuje. Modleme se, aby to vydrželo, neboť je to příliš krásné, aby to skončilo.

6. Láska mezi mladými má narůstat postupně.

Jak je strašné, když už po dvou, třech setkáních mladí lidé začínají pohlavně žít! Hrozné. Jde o „sebevraždu“ lásky. Nic krásného z opravdové lásky nezažijí.

Víte, že – člověk a jeho masky

Člověk si zvykl nejčastěji nasazovat následující ochranné masky:

Účetní – předem to spočítá tomu druhému.

Učitel – vysvětlí druhému co udělal.

Obětní beránek – rozpláče se.

Žalobce – zarytě mlčí, případně nadává.

Co dělat? Masky odhodit a zůstat sám sebou.

Co tak to zkusit – co nosíš v sobě?

S tím co „nosíš“ v sobě se přibližuješ k druhému. Chceš, aby tě měl někdo rád? Ulehči mu to tím, že budeš duchovně krásný. **Láska, má krásný základ v krásných lidech.** Abys zjistil, zda bude z tebe milující manžel / -ka a rodič, nabízím ti následující test.

1. Zahraješ si rád s přáteli společenské hry?

- a) ano,
- b) je to ztráta času,
- c) raději se jen dívám.

2. Jsou tvá přátelství dlouhodobá?

- a) nemám přátele,
- b) ano,
- c) jako kdy.

3. V jakém pořadí bys u partnera upřednostnil vlastnosti?

- a) krásu, moudrost, hmotné zabezpečení,
- b) hmotné zabezpečení, krásu, moudrost,
- c) moudrost, krásu, hmotné zabezpečení.

4. Přítel je v nouzi a chce si od tebe půjčit peníze

- a) podle možnosti mu půjčíš,
- b) peníze zásadně nepůjčuješ,
- c) poradíš mu, jak k nim přijít.

5. Umiš držet jazyk za zuby?

- a) je to pro mě dost těžké,
- b) samozřejmě
- c) nedá se to.

6. Umiš odpouštět?

- a) podle toho o co jde,
- b) to nejde, musí platit: „Oko za oko, ...“,
- c) člověk se to musí naučit.

7. Pohádal ses. V nejbližších dnech následuje

- a) hledáš způsoby, jak se smířit,
- b) tichá domácnost,
- c) hádka bude pokračovat.

8. Co bys dělal, kdyby tvé dítě hystericky křičelo?

- a) pár po zadku mu neuškodí,
- b) snažíš se ho uklidnit,
- c) nevšímáš si ho.

9. Tvůj názor na neustálé otázky dětí?

- a) dětí je radost poslouchat,
- b) někdy se to nedá vydržet,
- c) jsou důležitější věci.

10. Máš smysl pro humor?

- a) život je o něčem jiném,
- b) bez humoru se nedá žít,
- c) jako kdy.

Ohodnocení:

Z následujících řádků „vylušti“ body za své odpovědi a pak se už jen div, jak to s tebou je.

1.a), 2.b), 3.c), 4.a), 5.b), 6.c), 7.a), 8.b), 9.a), 10.b) - 3 body

1.c), 2.c), 3.a), 4.c), 5.a), 6.a), 7.b), 8.c), 9.b), 10.c) - 2 body

1.b), 2.a), 3.b), 4.b), 5.c), 6.b) 7.c), 8.a), 9.c), 10.a) - 1 bod

25 – 30 bodů:

Máš předpoklady být opravdu dobrým manželem / -kou / i rodičem. Jsi tvořivý, laskavý, optimisticky naladěný. Uchovej si lásku k lidem. Oni cítí, že je máš rád. To vzbuzuje v nich důvěru k tobě, což je základem výchovy. Ale pamatuj na to, že práce na sobě nikdy není skončena.

19 – 24 bodů:

I když máš mnohé pěkné vlastnosti, hodnotový systém ještě nemáš ustálený. Proto s vážným vztahem ještě počkej. Nejsi na něj připraven. Rozviň si smysl pro zodpovědnost. Svůj volný

čas využij k prohloubení duchovního života. Takže práce na sobě je dost, že?

12 – 18 bodů:

Laskavost, ochota, pokora, humor nejsou tvou nejsilnější stránkou. Svou autoritu buduješ na mocných ramenou. To není stav k uzavření manželství. Potřebuješ budovat svůj charakter. Jak se to dělá? První rada: „Zjisti, co je v tobě dobrého a postupně to rozvíjej.“

pod 11 bodů:

Co je to s tebou? Únik od reality. Je mi tě líto, protože jsi nepochopil, že štěstí člověka může spočívat i v rodičovství. Ba možná právě v něm. Uč se přijmout i všednost dne a tu najdi zdroje radosti. Jednou je třeba vydat se na cestu změny. Jdeš?

A přece se našli...

Inzerát v novinách byl stručný, ale výstižný: „Pomalu píšící sekretářka hledá koktajícího ředitele. Najde se takový?“

Věřme, že se našel a že jejich rodinná firma prosperuje.

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1883. Zápisy pro další roky jsou již velmi špatně čitelné, některé roky jsou vynechány. V dnešním čísle farního zpravodaje se budeme věnovat roku 1876. Místa v textu, která se nepodařilo rozluštit jsou nahrazena ...

1876

Zaplatil jsem 18/8:

1 zl 60 kr za okénko s rámem do zadního chléva

1 zl 20 kr kitování oken

4 zl. a stravu: správa pumpy a mimo to: lůj 5 kr, hřebíky, konopí 6 kr

60 kr trouba plechová ku kamnům pro kouř do zdi – komína, farář platil ze svého

Došky na střechu dávané 18. a 19. září 1876, kryl .... Franta z Vratislávky. 60 otýpek slámy, pak dal došky a přibíjel je hřebíky. Od kopy 20 – 25 kr., z jedné otýpky slámy 3 – 4 došky, z 60ti – 3 ½ kopy.

Louka farní: 1876 – otavu sekl sekáč Kala, 40 kr a strava.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Pobožnost za úrodu

V neděli 25. dubna, o svátku sv. Marka, jsme prosili dobrého Boha za hojnost úrody v letošním roce. Ve 14:00 jsme se shromáždili ve farním kostele, kde byla pobožnost zahájena otcem Pavlem, a pak jsme se vydali za zpěvu litaní Ke všem svatým průvodem ke kapličky sv. Jana Nepomuckého pod hřbitovem. Tady pobožnost pokračovala za pěkného slunečného počasí a za účasti 10 věřících. Důstojný obřad, který se koná každoročně na svátek sv. Marka, nás hluboce naplnil.

Po závěrečném požehnání jsme se rozcházelí do svých domovů s vírou, že Bůh, dárce všech milostí, sešle rosu svého požehnání na naše zahrady, sady, pole a vlnice, i práci našich rukou, a země vydá dostatek úrody všem potřebným.

Jana Jurná

Věděli jste?

Horká voda může zamrznout rychleji než studená. Pokud studená voda obsahuje různé rozpuštěné látky (nečistoty nebo stopové prvky), tyto látky zvyšují bod tuhnutí, což znamená, že zamrznutí vody trvá déle. Proces ohřívání či vaření vody odstraňuje množství těchto rozpuštěných látek, čímž se bod tuhnutí snižuje a teplá voda tak zamrzá rychleji.

Tento jev se nazývá Mpembův efekt podle Erasta Mpemba z Tanzánie, který úkaz zpozoroval v roce 1963, kdy mu dávka teplejší zmrzliny zamrzla dříve než chladnější.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

pokračují v Pastoračním centru v Dolních Loučkách v měsíci červnu ve středu 9. po mši svaté.

Pouť v Klokočí

V sobotu 12. června v 16:00 hod. mše svatá.

První svaté přijímání v Olší

V neděli 13. června. Mše svatá bude přeložena na 10:45, a proto bude ve Žďárci ráno v 8:00.

Pouť ve Žďárci

V neděli 27. června v 9:30 poutní mše svatá.

Pouť ve Skryjích

Tradiční pouť ke sv. Cyrilu a Metoději ke kapličce ve Skryjích se uskuteční v pondělí 5. července. Mše svatá bude sloužena v 11:00 hod.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

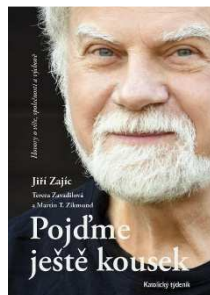

Jiří Zajíc, Tereza Zavadilová, Martin Trojan Zikmund

Pojďme ještě kousek

Jiří Zajíc není postava, která by se dala snadno přehlédnout nebo zařadit. Má odvahu jít proti proudu, a i proto jeho život není žádná idyla. Kde se objeví, tam přináší svěží vítr, kritičnost i nové výzvy. Přesně tyto rysy má i tato kniha rozhovorů, v níž nejen upřímně a velmi otevřeně bilancuje svůj život, své zdary i prohry, ale především dává spoustu podnětů k přemýšlení.

Vydalo nakladatelství Katolický týdeník
cena 319,- Kč

Kateřina Šťastná

KáPéZetka milované dcery Boží

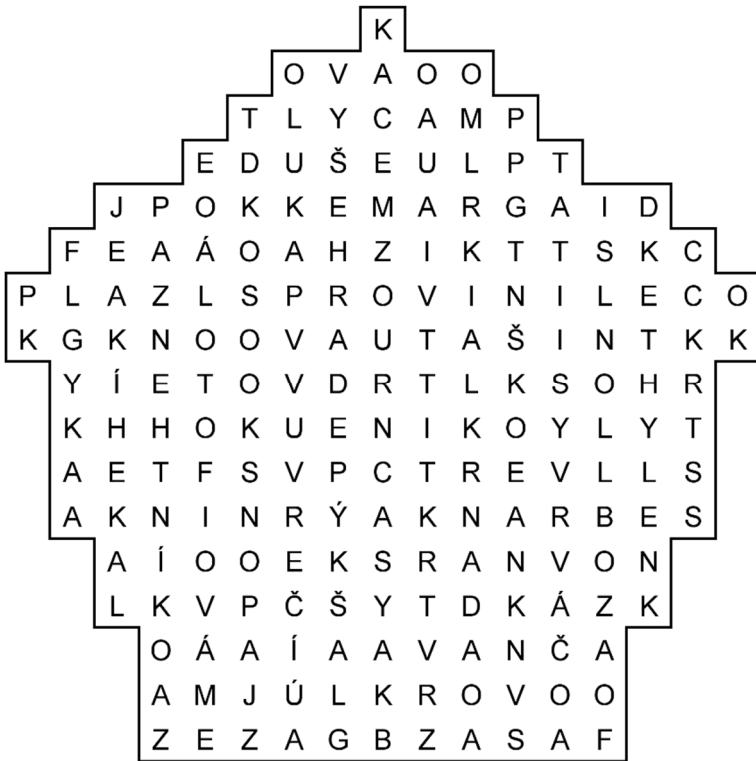
Abys uvěřila, že jsi milovaná!

Tato kniha je věnovaná všem ženám a dívkám, které se nemají rády, které si nevěří a připadají si podřadné ... A kde je v tom všem Bůh? Co když toto vše dopouští, aby se mohl oslavit? Co když stačí jen přijmout a zakusit, že jsi i Ty jeho milovaná dceruška?

Vydalo nakladatelství Cesta
cena 49,- Kč

V dnešní tajence je jméno opomíjeného patrona mládeže. Pocházel ze starého italského knížecího rodu, plného násilí a vášní. Jako syn markýze byl dvorním pážetem ve Florencii i na královském dvoře v Madridu. Rozhodl se s pomocí Boží milosti vítězit nad zlem a konal kající skutky. V Římě vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Připravoval se na kněžství, když vypukla morová epidemie. Při ošetřování nemocných se nakazil a v Římě zemřel.

anti; brak; camp; censor; červ; diagram; duše; ethylen; fant; fond; foto; hekal; Inka; jalovec; Japonsko; Kája; klepeto; klik; kompas; konvertita; korektura; krov; Kryl; laik; lašk; neuk; očka; optik; pard; paznehtník; plaz; provinilec; rváč; sebranka; sovy; strk; šije; školník; šlic; truc; tvrz; tyly; újma; ukázky; Vanča; vika; vlhko; vrzal; výstava; Vyšehrad; zmačkat; zmol

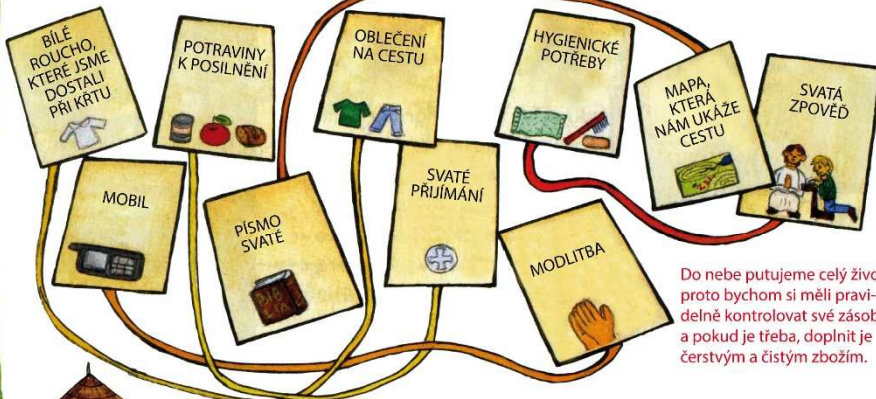
PUTOVÁNÍ ZA BOŽÍMI TAJEMSTVÍMI

NA CESTĚ

Vidíte to nádherné údolí? Spolu s tatínkem a Kikou jsme se rozhodli, že ty klikaté cestičky zdoláme na kole. Půjdete s námi? Nezapomeňte se připravit na cestu! Do cyklotašek jsme zabalili to nejdůležitější. Naše zavazadla byla podobná těm, na které nemáme zapomínat během našeho putování do nebe.

Určíš spojené dvojice?
Zamysli se, v čem všem si jsou podobné. Jak nám poslouží na cyklotúře a jak na naší cestě za svatostí?

Do nebe putujeme celý život, proto bychom si měli pravidelně kontrolovat své zásoby a pokud je třeba, doplnit je čerstvým a čistým zbožím.

Když jsme přišli k prvnímu odpočívadlu, tatka vytáhl cestovní Bibli. Řekl, že když ji budeme pravidelně číst, můžeme lépe poznávat Pána Ježíše.

Co jsme se dočetli, se dozvíte, pokud si postupně nejprve zapíšete písmena, která jsou v políčkách s jehličím, a pak ty, které jsou v políčkách s listy.

ic	Nec	hej
há	te	ze
dě	tk	em
ti	ně.	př

Po osvěžující přestávce jsme ujeli několik kilometrů. Před námi se najednou rozprostřela louka plná zvonků. V jemném vánku pohupovaly hlavičkami. Tom řekl, že vypadají jako zvony na našem kostele ve svátečních dnech. Víte, že každý týden má svůj sváteční den.

Zjistíte, který to je, pokud vypíšete písmena ze zvonků s jedním listem.

Kika natrhala kytici zvonků a vydali jsme se dál. Po krátkém stoupání jsme přišli k malému kostelíku. Táta nám řekl, že Pánu Ježíši můžeme říct o svých radostech a starostech i tehdy, když v kostele není mše svatá. Pán Ježíš nás vždy čeká ve ... **(odpověď skrývá tajenka osmisměrky)**

HOSTIE, HOSTINA, KALICH,
KNĚZ, KVĚT, OLTÁŘ, PATĚNA

Před kostelem byla socha Panny Marie. Kika dala květiny do vázy u sochy a pak jsme se najedli ve stínu starých lip. Odpočatí a plní zážitků jsme se vydali domů. Těšili jsme se už na mši svatou v našem kostele.

Od našeho prvního svatého přijímání se snažíme přijímat Pána Ježíše co nejčastěji.

Po večerní modlitbě jsme si ještě vyprávěli o tom, že nemáme zapomínat na:

- pravidelnou modlitbu
- čtení Písma
- dobré a důsledné plnění svých povinností
- svěcení svátků
- časté svaté přijímání
- zpytování svědomí
- pomoc druhým
- dělání všeho s láskou

*Pane Ježíši, děkuji ti,
že mi každý den
dáváš možnost
se s tebou setkat.
Stále na mne
čekáš - v modlitbě,
ve svatém přijímání,
ve svatostánku. Dej, ať nikdy
na tebe nezapomenu - ani během prázdnin.*

Nezbedův humor

Povídají si dvě známé"

„Náš soused je hudebně velmi citlivý člověk!"

„Podle čeho tak soudíte?"

„Naše Janička včera večer cvičila na housle a představte si, že on nám rozbil kamenem okno, aby ji lépe slyšel"

„Martine, proč se na mě tak upřeně díváš?" ptá se nervózně učitelka žáka před zkoušením.

„No, sama jste minule říkala, že máme mít odvahu hledět nepříjemnosti zpříma do očí."

U hotelových dveří dohoní turista turistu: „Jste ubytovaný v tomhle hotelu? Nevíte, spí se tu dobře?"

„Velmi dobře, už půl hodiny zvoním a nikdo neotvírá."

Tomášek přijde domů a maminka spráskne ruce hrůzou: „Jak to, že máš nové šaty samou díru?"

„Hráli jsme si na obchod a já byl ementálský sýr."

Rybář na břehu pochybovačně prohlíží špinavou hladinu rybníka. V tom si všimne o kousek dál druhého rybáře, který sedí u prutu a odevzdaně hledí na splávek.

Přijde k němu a ptá se: „Je v tom rybníku dobrá voda?"

„Výborná. Ryby z ní vůbec nechťějí ven."

Auto se obrovskou rychlostí řítí městem. Zastaví ho policista a hubuje: „Pane řidiči, nečetl jste, že je tu omezená rychlost?"

„Jé, vy jste dobrý, " směje se řidič, „copak se při takové rychlosti dá číst?"

Tatínek vleče synka do školy. Ten se brání a brečí, že nechce.

„Kdybys nešel do školy, nebyl bys chytrý," domlouvá mu otec.

„Já nechci být inteligentní, já chci být jako ty, tatí!"

U železničních kolejí odpočívá hlemýžďí rodinka.

„Děti, neběhejte přes ty koleje!" volá matka hlemýžďice, „za dvě hodiny jede vlak!"

Z knihy Nezbedův humor 1

©Farní zpravodaj, vydávajíc Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Redakční rada: P. Pavel Křivý, R. Mašek; Uzávěrka čísla: 22. 5. 2021

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné.

Kontakt: zpravodaj.mojefarnosti@seznam.cz